

Arrest

nr. 309 209 van 2 juli 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 6 september 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 februari 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U bent geboren op [...] januari 2002 in Hussein, in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan.

In 1385 (2006-2007) vluchtte u omwille van de onveiligheid in uw regio in Afghanistan met uw vader, moeder, broers en zussen naar Naway Kala in Peshawar, Pakistan, waar u woonde tot 1395 (2016-2017). In 1395 (2016-2017) keerde u samen met uw familie terug naar uw huis in Hussein omdat jullie in Pakistan niet goed

behandeld werden. Bij uw terugkeer naar Afghanistan kreeg u een vergoeding van 200 USD waarna er een hoek van uw Proof Of Registration-kaart werd geknipt. U woonde in Hussein tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Uw broer A. is omgekomen in een verkeersongeluk met een vrachtwagen in 2019, negen maanden voordat uw problemen in Afghanistan begonnen. Uw moeder en zussen wonen nu met uw maternale oom in uw ouderlijk huis. Uw broer S. verliet Afghanistan in augustus 2021 na de overname door de Taliban omwille van dezelfde problemen als degene die u aanhaalt, en verblijft momenteel in Turkije.

U werkte als winkelier in een voedselwinkel aan uw huis, die u had gebouwd en geopend een jaar na uw terugkomst uit Pakistan. U werkte samen in die winkel met uw broer S., terwijl uw andere broer A. er verantwoordelijk voor was boodschappen te doen voor de winkel. U hield die winkel open tot op het moment dat uw problemen in Afghanistan begonnen.

U verklaarde dat de Taliban sinds u uw winkel had dagelijks naar uw winkel kwamen om boodschappen te doen. Na een tijd vroegen de Taliban ongeveer wekelijks om wapens en ander materiaal te bewaren in uw winkel, vooral Kalasjnikovs en magazijnhouders. Later kwamen zij, of andere Talibanleden dat materiaal terug ophalen. Op een dag waren er veel Talibanleden aanwezig in uw dorp. Twee dagen later, op 12 Asad 1399 (2 augustus 2020) kwamen twee Talibanleden Qari D. en Qari S. en lieten ongeveer 8 Kalasjnikovs, grote dozen en nog apparaten die u niet kende achter in uw winkel. Ze zeiden dat ze terug zouden komen, of anderen zouden sturen. Zes of zeven minuten nadat Qari D. en Qari S. uw winkel hadden verlaten, belde u de politie om te zeggen dat de Taliban wapens hebben achtergelaten in uw winkel en u gaf de politie ook uw adres. Een half uur nadat Qari D. en Qari S. uw winkel hadden verlaten kwamen de politie, de lokale politie en het leger naar uw winkel. Ze namen de wapens mee en bleven er nog een uur of anderhalf uur, waarna ze u ook meenamen en in hun rangers vertrokken naar het districtscentrum. U werd meegenomen door de politie zodat u kon vertellen wat er gebeurd was en zodat de Taliban u niet zouden kunnen doden. U werd een nacht vastgehouden in het districtscentrum en twee nachten bij het politiekorps. Na 73 uur werd u vrijgelaten na tussenkomst door de dorpsoudsten en uw ooms, op 15 Asad 1399 (5 augustus 2020), waarna u naar uw oom in Olfat Mina ging. Op de dag van uw vrijlating hoorde u van de dorpsoudsten en uw ooms dat de Taliban op de avond van uw arrestatie naar uw ouderlijk huis gingen en uw vader vroegen naar hun wapens die in uw winkel lagen. Uw vader zei dat de overheid eerder die dag was langsgelopen en alles had meegenomen, waarop de Taliban antwoordden dat niemand anders wist over die wapens en ze beschuldigden jullie ervan het te hebben verteld aan de overheid. Daarna namen ze uw vader mee. U of uw familie hebben tot op vandaag geen informatie over hem. Na twee nachten bij uw maternale oom te hebben verbleven verliet u via Kabul en Nimroz uw land. Uw maternale ooms regelden uw vertrek en verzamelden het geld.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan twee dagen na uw vrijlating, die plaatsvond op 15 Asad 1399 (5 augustus 2020). U kwam aan in België op 4 september 2021 en diende hier op 6 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten kwamen de Taliban nog heel vaak naar uw ouderlijk huis, waar ze uw maternale oom lastigvallen, ze hem vragen het huis te verlaten en ze de gronden van uw familie afnemen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw paspoort, (2) een kopie van uw Proof of Registration-kaart, (3-4) twee originele attesten van de overheid die zeggen dat u niet schuldig bent aan het bewaren van de wapens van de Taliban, (5) een kopie van een dreigbrief die de Taliban achterlieten op de avond dat ze uw vader arresteerden, (6) een kopie van een dreigbrief die de Taliban achterlieten nadat u uw land had verlaten, (7) een kopie van de taskara van uw vader, (8) een vertaling van uw taskara, (9) uw originele taskara, (10) een tweede kopie van uw Proof of Registration-kaart, en (11) een tweede kopie van uw paspoort. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat nog volgende documenten op: (14) een foto van u in uw winkel en (15-20) foto's van de voor- en achterkanten van Proof of Registration-kaarten, met afgeknipte hoeken, van u en uw zussen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U haalt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op een bepaald moment wel aan dat dat er heel veel stress door uw hoofd gaat, dat uw hoofd vol zit omdat u nachtwerk doet en ver moet pendelen, en dat u door de stress al zes of zeven dagen niet hebt kunnen slapen (CGVS, p. 12). De protection officer zei daarop nogmaals dat u te allen tijde om een pauze kon vragen indien u daar de nood toe had (CGVS, p. 13). Toch

kan het CGVS op basis van die verklaringen alleen niet besluiten dat die stress en dat slaapttekort uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken. Zo haalt u de stress die u hebt pas aan op het moment dat u geconfronteerd wordt met tegenstrijdige informatie die u hebt gegeven. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dergelijke mentale problemen aanhaalt aan het begin van het persoonlijk onderhoud, indien ze naar uw inschatting werkelijk van dien aard zijn dat zij uw deelname aan het standaard procedureverloop verhinderen. Daarnaast kan dan ook verwacht worden dat u die mentale problemen zou attesteren. U legt echter geen enkel attest ter ondersteuning van dergelijke problemen voor. Omwille van bovenstaande kan het CGVS dan ook niet aannemen dat u wel degelijk bepaalde mentale en eventueel daaruit voortvloeiende cognitieve problemen zou hebben die uw deelname aan de procedure bemoeilijkten. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt ook dat u in staat was de vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren (CGVS, p. 1-30). U geeft in dit verband ook geen verdere opmerkingen op het einde van uw persoonlijk onderhoud en stelt daar expliciet dat u de vragen en tolk goed begrepen heeft (CGVS, p. 29). Ook uw advocaat maakt geen verdere opmerkingen over het verloop van uw persoonlijk onderhoud of uw mogelijkheden om hieraan deel te nemen (CGVS, p. 29). Ook na het persoonlijk onderhoud werd niets meer neergelegd omtrent bepaalde mentale problemen die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken of werden geen verdere opmerkingen gemaakt op de notities van uw persoonlijk onderhoud, die nota bene ook niet aangevraagd werden door u of uw advocaat.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Eerst en vooral zorgen verschillende vaagheden en onaannemelijkheden ervoor dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de Taliban en de daaraan gelinkte vrees voor vervolging. U verklaarde over de Taliban in uw dorp dat zij “bij bijna iedereen” en “openlijk” wapens en materiaal lieten bewaren en dat ze dat deden “wanneer ze dat wilden” (CGVS, p. 22), wat erop wijst dat het de normale gang van zaken was in uw dorp. Later ook herhaalt u dat het “vaak” gebeurde, “niet elke dag” maar “meestal was dat een keer per week of na zoveel dagen” (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen daaromtrent blijkt dat de Taliban erop vertrouwden dat ze dat in uw dorp konden doen en dat ze daarmee geen gevaar liepen. Wanneer u wordt gevraagd of de Taliban het ooit met u over verklikking aan de overheid hadden, antwoordt u negatief (CGVS, p. 24), wat bevestigt dat de Taliban erop vertrouwden dat ze geen gevaar liepen in uw dorp. In het licht van die verklaringen, slaagt u er niet in aannemelijk te maken om welke reden u de Taliban dan wel ging verklikken bij de overheid. Er kunnen immers grote vraagtekens geplaatst worden bij de risico-inschatting die u daarbij maakte, in het bijzonder gelet op uw eerdere verklaringen in verband met de veiligheidssituatie in uw dorp en regio in de periode voordat u uw land verliet. Gevraagd wie de controle in uw dorp had, stelt u immers dat de Taliban de controle hadden, maar dat ze wegliepen wanneer de overheidstroepen kwamen (CGVS, p. 16). U verklaart dat de overheid meestal zo’n operaties uitvoerden wanneer ze inlichtingen hadden gekregen (CGVS, p. 16). Gevraagd of de overheid dan de macht hadden, stelt u dat de Taliban weer terugkwamen na de operaties van de overheidstroepen (CGVS, p. 16).

Het feit dat dergelijke operaties nog nooit tot werkelijke verandering in de veiligheidssituatie of machtsbalans in uw regio hebben geleid, geven aan dat het weinig waarschijnlijk is dat ze dat in de toekomst wel zouden doen. Bovendien verklaart u dat de overheid bij dergelijke operaties of huiszoeken geen Taliban of wapens vond, en geen mensen arresteerde omdat die tijdig konden wegvlugten (CGVS, p. 18). Ook dat gegeven wijst erop dat die overheidsoperaties in het verleden weinig tot geen concrete effecten hebben gehad. Gevraagd wat u dacht dat de politie zou doen met uw informatie, herhaalt u dat u “had gedacht dat de politie de wapens zouden meenemen en omdat ze heel het dorp omsingelen dat ze ook die Talibanleden zouden oppakken en dan zou er wat meer vrede komen in het dorp” (CGVS, p. 26) en dat u “had ook gehoopt dat de overheid een of twee checkpoints (CP’s) zouden maken in ons dorp, zodat ze niet meer naar ons dorp komen want ze vielen mensen lastig” (CGVS, p. 26). U laat echter na concrete redenen te geven om te vermoeden dat het die dag anders zou zijn, dat de Taliban die dag niet gewoon naar de bergen zouden vluchten als altijd, dat de overheid inderdaad de mogelijkheid had om Talibanleden te arresteren en dat de overheid die dag een werkelijk verschil in de veiligheidssituatie zou kunnen maken waardoor het voor u de moeite waard zou zijn om u in gevaar te brengen door de verklikking. Gegeven het eerder door u geschetste beeld van de aanwezigheid en de zelfzekerheid van de Taliban en de weinig doortastende operaties van de

overheid in uw regio, slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u toch besloot de Taliban te gaan verklikken en ervan overtuigd was dat uw verklikking, ondanks de daaraan verbonden risico's, werkelijk resultaat zouden opleveren. Uit uw verklaringen kan bovendien ook afgeleid worden dat u zich toch bewust moet geweest zijn van de risico's die verbonden konden zijn aan een dergelijke verklikking van de Taliban bij de autoriteiten. Gevraagd naar de reactie van de Taliban op mensen die samenwerkten met de overheid, verklaart u aanvankelijk dat de Taliban geen wraak nemen op dorpelingen die inlichtingen geven aan de overheid, behalve het feit dat ze hen eten of usher geven (CGVS, p. 17). Later verklaart u: "die mensen werden zeker gestraft als ze die te pakken kregen." (CGVS, p. 19) Gevraagd naar een concreet voorbeeld, verwijst u naar de zoon van M. een commandant van de lokale politie, die informatie had gegeven aan de overheid over de Taliban en om die reden door de Taliban werd gedood (CGVS, p. 19). Daarnaast zegt u ook dat de Taliban "mensen die bij de overheid werkten" oppakten (CGVS, p. 16). Zo maakt u onmiskenbaar duidelijk dat u zich ervan bewust bent wat de reactie van de Taliban is op mensen die samenwerken met de overheid, wat eveneens twijfels doet rijzen bij het feit dat u er dan toch toe besluit de Taliban te gaan verklikken. Daarnaast geeft u zelf duidelijk aan dat de Taliban u zouden weten te vinden in het geval u iets met die wapens zou doen. Gevraagd om welke reden de Taliban u met die wapens vertrouwde stelt u immers: "ze vertrouwen of niet, maar ik moest het bewaren en als er iets gebeurd was dan wisten ze me te vinden" (CGVS, p. 23) en ook later verklaart u dat u toch niets kon doen "want ze wisten me overal te vinden" (CGVS, p. 23). Beide verklaringen wijzen erop dat u wel degelijk op de hoogte was van de gevolgen van eventuele tegenwerking of verklikking. Wanneer u later expliciet gevraagd werd om welke reden u toch besloot de politie in te lichten zei u dat u bang was dat de overheid een operatie gingen uitvoeren naar aanleiding van de verhoogde aanwezigheid van Taliban twee dagen eerder, en zodat de overheid ze nu "allemaal" kon oppakken (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met het feit dat de Taliban u overal wisten te vinden, slaagt u er niet in een bevredigende verklaring te geven en herhaalt u dat u hen ging verklikken omdat u sommige materialen niet kende (CGVS, p. 25). Die verklaringen geven blijk van een weinig doordachte houding bij het verklikken van de Taliban. U kan ook niet overtuigen over de reden waarom u op die dag juist besloot de overheid in te lichten, en dit daarvoor dan weer nooit gedaan bleek te hebben. De Taliban zouden immers al heel vaak wapens hebben achtergelaten in uw winkel (CGVS, p. 22). Gevraagd om welke reden u dit de vorige keren dan gewoon toeliet en toen plots de autoriteiten inlichtte, stelt u dat u dit de andere keren ook van plan was geweest. Toen had u dat niet kunnen doen omdat de Taliban al na twintig of vijftig minuten terug waren gekomen om hun wapens te halen. U verklaart dat u het deze keer wel deed, omdat u meer tijd zou gehad hebben (CGVS, p. 24). Dit gaat echter regelrecht in tegen wat u hierover later verklaart, en waar u stelt dat u toen al zes of zeven minuten nadat de Talibanleden uw winkel hadden verlaten, belde naar de politie (CGVS, p. 26). Op basis van bovenstaande wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast weten ook uw verklaringen over uw eigen voorzorgsmaatregelen bij die verklikking niet te overtuigen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u geen bescherming vroeg aan de politie (CGVS, p. 26). Toch mag verwacht worden dat u dat wel deed. U geeft immers herhaaldelijk aan dat u bang was in die periode voordat u de Taliban ging verklikken: u zegt dat u bang was wanneer de Taliban iets in uw winkel kochten (CGVS, p. 22), dat u niet met anderen over de Taliban of hun bezoeken sprak omdat u bang was dat de Taliban u zouden verdenken van verklikking (CGVS, p. 22), dat u die laatste keer bang was omdat de Taliban apparaten achterlieten die u nog nooit had gezien (CGVS, p. 23), en dat u die laatste keer ook bang was omdat er twee dagen eerder "heel veel Taliban leden in het dorp aanwezig" waren (CGVS, p. 23). Gelet op die verklaringen omtrent uw angst in die periode en op uw bewustzijn over de reactie van de Taliban op mensen die voor of met de overheid werkten, of de Taliban verklikten (zie boven), mag aangenomen worden dat u bepaalde voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen, maar dat u niet (CGVS, p. 24). Gevraagd wat u dacht toen u 72 uur bij de politie werd vastgehouden na de operatie, bevestigt u dat u schrik had dat uw huis ondertussen vernietigd zou worden of uw familie vermoord zou worden (CGVS, p. 27). In deze optiek kan verwacht worden dat u op zijn minst uw familie zou gewaarschuwd hebben over uw plannen of hen zou ingelicht hebben zodat zij in veiligheid gebracht konden worden. U dook na uw verblijf bij de politie zelf onder bij uw maternale oom in Olfat Mina (CGVS, p. 28), wat erop wijst dat er dus een plaats beschikbaar was, waar ook uw familieleden toen hun toevlucht hadden kunnen zoeken. Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u deze afweging maakte, integendeel, u verklaarde zelf dat u met niemand overlegde hoewel u terzelfdertijd verklaarde dat u schrik had voor uw familie (CGVS, p. 25, 27). Gevraagd of de politie uw huis, waar uw familie woonde, bescherming bood zodat ze niet naar daar zouden komen, zegt u "geen idee, dat weet ik niet, anders zou mijn vader niet zijn meegenomen want ze zijn zelf ook bang" (CGVS, p. 27). Dat u eerst zegt dat u geen idee hebt en het niet weet, doet reeds wenkbrauwen fronsen. Hieruit valt geenszins af te leiden dat u ook maar iets ondernam om de veiligheid van uw familieleden te proberen garanderen. In ieder geval zijn uw angst om het welzijn van uw familie en het feit dat u ook van hun angst op de hoogte bent, elementen die het des te onaannemelijker maken dat u toen de autoriteiten ging inlichten. Temeer gezien u hierbij geen voorzorgsmaatregelen bleek te nemen voor u zelf, nog om uw familieleden die achterbleven in het dorp te beschermen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Ook uw verklaringen omtrent de eigenlijke verklikking en de reactie van de politie zijn allesbehalve aannemelijk en geloofwaardig. U verklaart dat u de politie zei dat de Taliban wapens en dergelijke hadden achtergelaten in uw winkel en gaf hen uw adres (CGVS, p. 26). De politie stelden volgens uw verklaringen alleen enkele vragen in verband met uw adres, identiteit en de informatie die u had (CGVS, p. 26). Gevraagd of de politie erop vertrouwden dat u de waarheid sprak, stelt u eenvoudigweg "ja, zeker, de politie had geloofd wat ik zei" (CGVS, p. 26). Expliciet gevraagd of de overheid zeker konden zijn dat u zelf geen banden met de Taliban had, antwoordt u negatief en stelt u dat ze daar ook niet naar hebben gevraagd (CGVS, p. 26). Het CGVS wijst erop dat het bijzonder onaannemelijk is dat de politie er zomaar van uitgaan dat eerder wie belt vanuit een regio met een sterke Talibanaanwezigheid te vertrouwen is en hen betrouwbare informatie zal geven. Zo kan een verklikking als deze evenzeer een heimelijke poging van Talibanleden zijn om de overheid naar hun gebied te lokken. U verklaart dat u na de operatie werd meegenomen om bij de politie te gaan vertellen wat er gebeurd was en dat de politie u natuurlijk geloofden, want u had hen gebeld (CGVS, p. 27). Gevraagd waarom ze u dan toch nog 72 uur vasthielden, oppert u: "Misschien omdat ze dachten dat de Taliban me zouden oppakken en vermoorden enz." (CGVS, p. 27). Het CGVS merkt op dat het bijzonder onaannemelijk is dat de politie u trachten te beschermen door u 72 uur vast te houden. Bovendien verklaart u dat u werd vrijgelaten na tussenkomst door de dorpsouderen en uw ooms (CGVS, p. 11 en 27), wat eerder doet vermoeden dat het om een reguliere aanhouding, eerder dan een maatregel ter bescherming, gaat. Uit de documenten die u voorlegt in verband met het verzoek van de dorpsouderen en uw ooms aan de politie, blijkt eveneens dat de dorpsouderen en uw ooms zich garant hebben gesteld om u vrij te krijgen "uit de gevangenis" (zie administratief dossier, blauwe map, vertaling document 3). Uit dat verzoekschrift blijkt geenszins dat de politie u zo lang vasthield om u te beschermen, wat de aannemelijkheid van uw verklaringen alleen maar verder aantast.

Voorts merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de dreigbrieven die u van de Taliban hebt gekregen erg onaannemelijk en bevreemdend overkomen. Ten eerste tast het laattijdige opwerpen van dit element reeds de geloofwaardigheid ervan aan. U vermeldt de dreigbrief slechts tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 19). Gevraagd wanneer u die brieven zelf voor het eerst hebt gezien, zegt u tot tweemaal toe vaagweg dat het was "toen ik hier aankwam" in België (CGVS, p. 20-21). Expliciet gevraagd hoeveel tijd het was na uw aankomst, stelt u dat het "een jaar en een maand later, na het klein interview" was (CGVS, p. 21). Gevraagd wie u erover heeft verteld, zegt u dat u na uw klein interview uw oom had gevraagd bewijzen op te sturen omdat de "commissaar" op de DVZ u had gezegd dat u bewijzen moest voorleggen (CGVS, p. 20-21). U stelt dat uw oom al op de hoogte was van de eerste brief voor u vertrok uit Afghanistan, en dat de tweede brief na uw vertrek aan de malik is afgegeven (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom uw oom het u niet had verteld wanneer u nog in Afghanistan was, moet u het antwoord schuldig blijven en oppert u: "misschien vond hij dat niet zo belangrijk" (CGVS, p. 21), wat bijzonder onaannemelijk is. Daarnaast is het bijzonder onaannemelijk dat uw oom u niet over die eerste brief vertelde, die op de dag van de arrestatie van uw vader werd afgegeven, op het moment dat hij u waarschuwde dat de Taliban u zeker gingen doden en hij uw vlucht uit Afghanistan regelde (CGVS, p. 28). Aangezien uw oom op dat moment op de hoogte was van die eerste brief, kan dan ook aangenomen worden dat hij u over die brief, die letterlijk die dreiging aantoonde, op de hoogte zou stellen. Bovendien hebt u uw oom niet gevraagd waarom hij het niet eerder had verteld (CGVS, p. 21), wat op een zekere desinteresse in uw persoonlijke asielmotieven wijst. Daarnaast verklaart u dat uw oom het u pas vertelde wanneer u zei dat u documenten nodig hebt als bewijzen voor uw problemen (CGVS, p. 21), wat eveneens twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid en authenticiteit van die documenten, die op deze manier een toch wel heel gesolliciteerd karakter vertonen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Geconfronteerd met het feit dat u een dergelijk zwaarwichtig element als dreigbrieven niet hebt vermeld wanneer u werd gevraagd of u nog opmerkingen heeft bij uw interview op de DVZ (CGVS, p. 4), zegt u slechts dat u dacht het later te bespreken (CGVS, p. 21). Dat is echter geen afdoende verklaring aangezien u op dat moment, aan het begin van het interview, wel een andere opmerking toevoegt over de duur van uw reisweg (CGVS, p. 4). Daarna wordt u nog eens gevraagd of u nog opmerkingen hebt over uw interview bij de DVZ, waarop u antwoordt dat dat het was (CGVS, p. 4). U zegt eveneens dat u daar alles hebt verteld (CGVS, p. 4). Gezien u dit element echter wel aanhaalt als één van de redenen waarom u niet terug kan keren naar uw land van herkomst, kan verwacht worden dat u hier op zijn minst melding van maakte wanneer u werd gevraagd of u opmerkingen had bij uw interview op de DVZ, des te meer gezien u het daar wel belangrijk vond dat het CGVS correcte informatie had over een ander element in uw asielrelaas, namelijk de duur van uw reisweg. Met bovenstaande kan u dan ook allerm minst uitklaren om welke reden u dat niet deed. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Ook uw verklaringen over de huisbezoeken die de Taliban uw familie brachten na uw vertrek uit Afghanistan weten allerm minst te overtuigen. Gevraagd of uw familie nog problemen heeft gehad sinds uw vertrek uit Afghanistan, verwijst u aanvankelijk slechts naar het feit dat er niemand is om voor uw familie te zorgen en dat uw moeder ziek is (CGVS, p. 12). Wanneer u daarna expliciet gevraagd wordt of uw familie sinds uw vertrek nog problemen heeft gehad met de Taliban, verklaart u dat de Taliban af en toe uw oom nog lastigvallen: "ze vragen aan hem om het huis te verlaten, waarom dat hij daar met mijn familie woont. Ze hebben al onze gronden afgepakt" (CGVS, p. 13). U zegt wel dat ze heel vaak komen, maar kan geen precieze informatie geven over de frequentie, noch de tijdstippen, noch over de eerste of laatste keer dat ze langskwamen (CGVS, p. 13). Daarbij verwijst u telkens terug naar het ene bezoek waarop de Taliban uw vader meenamen, voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 13). Gevraagd of u uw oom over meer informatie hebt gevraagd, antwoordt u negatief en zegt u dat u er niet aan had gedacht: "ik dacht niet dat dat zo heel belangrijk was, hij vertelt gewoon altijd van ze komen nog steeds langs" (CGVS, p. 13). Het feit dat u er verder niet over had nagedacht, komt bijzonder bevreemdend over en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven enkel verder aan. Geconfronteerd met het feit dat u die huisbezoeken niet vermeldde op de DVZ, stelt u dat u daar uw verhaal kort moest doen en er niet naar gevraagd werd (CGVS, p. 13). Toch werd er daar gevraagd of u nog iets toe te voegen had, waarop u negatief antwoordde (Vragenlijst CGVS, vraag 8), en werd diezelfde vraag ook aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gesteld (CGVS, p. 4), waar u die huisbezoeken eveneens niet aanhaalde. Het CGVS merkt op dat het bijzonder onaannemelijk is dat u bezoeken aan uw familie door de Taliban, dezelfde actor van vervolging die het ook op u gemunt hebben, niet zou vermelden of erkennen als relevant element in uw eigen vluchtrelaas, en het pas opwerpt nadat u twee keer wordt gevraagd of uw familie nog problemen heeft gehad sinds uw vertrek uit Afghanistan. Dat u er niet in slaagde meer gedetailleerd informatie te geven over deze incidenten en dat uit uw verklaringen zelfs blijkt dat u niet bepaald veel interesse vertoonde om er meer informatie over te verkrijgen, gecombineerd met het laattijdige opwerpen ervan, ondermijnt het bestaan van een aan dit incident gerelateerde persoonlijke en of gegronde vrees en holt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven verder uit.

Op gelijkaardige wijze zorgen uw verklaringen over uw broer S. en zijn vertrek uit Afghanistan, er eveneens voor dat er twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer u gevraagd wordt wie van uw familie nu nog in Afghanistan woont, stelt u aanvankelijk dat heel uw familie daar woont (CGVS, p. 8). Later echter verklaart u dat uw broer S. Afghanistan na de machtsovername door de Taliban heeft verlaten en momenteel in Turkije (TR) verblijft (CGVS, p. 10). Daarmee geconfronteerd, geeft u volgende vage verklaring die die tegenstrijdigheid allerm minst opheft: "Familie is moeder, vader, broers en zussen, dus mijn broer is in TR, de rest in AFG (Afghanistan). Moeder en zussen zijn in Afghanistan in het huis." (CGVS, p. 10) Gevraagd om welke reden uw broer vertrokken is uit Afghanistan, verklaart u dat de Taliban hem niet wilden sparen (CGVS, p. 11). Gevraagd of er dan iets specifiek gebeurd met deze broer, antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 11). Wanneer u wordt gevraagd dat concreet uit te leggen, begint u uw eigen problemen met de Taliban te vertellen (CGVS, p. 11). Wanneer u daarop wordt gewezen stelt u: "ze zijn barbaren, ze kijken niet wie de schuldige is, dus ze gaan achter iedereen aan" (CGVS, p. 11) en laat u het na concrete informatie te geven over zijn concrete problemen. Gevraagd of u uw oom, van wie u het nieuws over de vlucht van uw broer vernam, meer informatie vroeg, antwoordt u negatief en stelt u letterlijk: "ik heb geen informatie" (CGVS, p. 12). Sterker nog, u verklaart zelfs niets te weten over de manier waarop uw broer gevlucht zou zijn, en dit ook aan niemand gevraagd te hebben omdat u uw eigen zorgen zou hebben (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u deze informatie over de vlucht van uw broer – nota bene om hetzelfde probleem als het uwe (CGVS, p. 11) – niet vermeldde wanneer u om opmerkingen op uw interview bij de DVZ werd gevraagd, haalt u aan dat u daarbij niet hebt nagedacht door de stress die door uw hoofd gaat (CGVS, p. 12). Zoals eerder besproken toont u onvoldoende aan hoe die stress uw deelname aan de normale asielprocedure hindert (zie boven). Als uw broer Afghanistan verlaat omwille van dezelfde redenen als degene die u aanhaalt, kan immers verwacht worden dat u dat op een dergelijk moment aanhaalt. Uw desinteresse in het vertrek van uw broer uit Afghanistan en zijn vluchtmotief, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw eigen vluchtmotieven, waarmee deze elementen volgens uw eigen verklaringen verband zouden houden, enkel verder.

Verder laten tegenstrijdige verklaringen over uw eigenlijke vlucht uit Afghanistan het evenwel toe vraagt te plaatsen bij uw algehele geloofwaardigheid. Zo had u op de DVZ verklaard dat uzelf uw reis hebt geregeld en betaald door uw winkel te verkopen en met geld gekregen van uw familie (Verklaring DVZ, p. 11, vraag 31). Op het CGVS echter verklaart u dat uw maternale oom "dat allemaal geregeld" heeft (CGVS, p. 28) en dat hij het geld had omdat hij landbouwer is en in vee handelt. Uw andere oom heeft volgens uw verklaringen ook meegeholpen (CGVS, p. 28). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ zei dat u uw winkel had verkocht en zo uw vlucht hebt betaald, ontkent u dat u dat daar gezegd hebt (CGVS, p. 28). Het louter ontkennen van tegenstrijdige verklaringen kan allerm minst volstaan om verschoning te bieden voor het afleggen ervan.

De overige documenten die u neerlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u (8-9) en uw vader (7), net als uw paspoort (1 & 11) en Proof of Registration-kaarten van u en uw zussen (2, 10 & 15-20) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De foto van u in uw winkel (14) kan enkel aantonen dat u misschien wel een winkel heeft gehad in Afghanistan, maar zegt verder niets over eventuele problemen die u in deze winkel gekend zou hebben. Over de dreigbrieven (5-6) werd hierboven reeds aangegeven om welke reden deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen allerminst ondersteunen, integendeel. Wat de originele documenten van de overheid (3-4) betreft, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten op zich niet voldoende zijn om de beperkte mate van geloofwaardigheid van uw verklaringen te ondersteunen of vergroten. Hierboven werd trouwens reeds gewezen op elementen uit deze documenten die allerminst consistent blijken met uw verklaringen. Uit de garantiebrieven van de ouders blijkt namelijk enkel dat u vastgehouden werd omdat u wapens voor de Taliban bijhield, maar geenszins dat u de Taliban zou verklikt hebben tegenover de overheid, wat u aanhaalt als reden voor uw vlucht uit uw land van herkomst. Het andere document, waarin u zelf uw problemen uiteenzet en bescherming vraagt, is gebaseerd op uw eigen verklaringen. Aan een dergelijk document kan dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde gehecht worden, waardoor dit allerminst kan volstaan om uw verklaringen te ondersteunen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden

en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn.

Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden.

Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: “De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden*

van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren”.

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

• Voorafgaande opmerking: aangaande het opleidingsniveau van verzoeker

Ais inleidende opmerking wenst verzoeker te benadrukken dat hij niet naar school is geweest (NPO, p. 9). Het voeren van een onderhoud zoals dat met het CGVS was voor hem een moeilijke oefening, die bij de stress kwam die Meneer S. dagelijks voelt en die het CGVS niet in twijfel trekt (bestreden beslissing, p. 2). Indien deze elementen voor het CGVS niet volstonden om bij verzoeker bijzondere procedurele behoeften te erkennen, zou dit het CGVS niettemin moeten aanzetten tot een soepeler analyse van verzoekers verklaringen.

Het CGVS heeft zijn negatieve beslissing ook grotendeels gebaseerd op het feit dat Meneer S. niet kon uitleggen waarom hij op de dag van het incident de politie had gebeld (bestreden beslissing, pp. 2 en 3). Het CGVS verwijt verzoeker ook dat hij zijn familie niet heeft ingelicht over het feit dat hij de politie had gebeld, zodat zij beschermende maatregelen konden nemen (bestreden beslissing, p. 3). Het CGVS lijkt geen rekening te houden met de tijdelijkheid en de snelheid van de gebeurtenis die verzoeker heeft doen vertrekken. Uit verschillende delen van het verhoor blijkt dat verzoeker op de dag dat hij besloot de Taliban aan te geven, in feite werd gedreven door angst (NPO, pp. 22, 23 en 25). Verzoeker had dus nooit de Taliban durven aanklagen die wapens in zijn huis kwamen leggen, maar op die dag hebben verschillende redenen hem ertoe aangezet de politie te bellen (waarop wij hieronder terugkomen).

Gelet op zijn lage opleidingsniveau en de snelheid waarmee dit incident heeft plaatsgevonden, is het voor verzoeker dus zeer moeilijk om aan het CGVS uit te leggen waarom hij heeft besloten de politie te bellen, waarbij hij meer uitleg heeft gegeven dan die welke reeds ter onderhoud is gegeven.

• Aangaande de redenen waarom verzoeker de Taliban heeft verklikt Het CGVS acht het onaannemelijk dat verzoeker heeft besloten de politie te bellen terwijl de Taliban sterk aanwezig waren in verzoekers dorp, en dat deze aangifte noodzakelijkerwijs een groot risico op représailles door de Taliban inhield. Het CGVS verklaarde tevens dat de acties van de regering volgens verzoeker weinig of geen effect hadden gehad en dat het derhalve onwaarschijnlijk was dat verzoeker had gedacht dat de politie deze keer door zijn aangifte de wapens in beslag zou kunnen nemen of de Taliban zou kunnen arresteren (bestreden beslissing, pp. 2 en 3). Daarbij heeft het CGVS geen rekening gehouden met alle verklaringen van verzoeker: uit de bestreden beslissing blijkt onvoldoende dat het overheid, hoewel sommige operaties niet sluitend waren, wel degelijk dergelijke operaties uitvoerde toen zij informatie van een dorpeling ontving (NPO, p. 16). Meneer S. voegt daaraan toe dat er in de période voor zijn vertrek meer operaties plaatsvonden via mensen die in het geheim de Taliban verklikken (NPO, p. 16). Verzoeker legt ook uit dat er op 10 minuten lopen van zijn dorp een controlepost is, dat sommige huiszoekingen succesvol waren en dat mensen in het dorp in het geheim de regering steunden (NPO, pp. 17-19, 24). De situatie in het dorp van Meneer S. is dus niet helemaal zoals beschreven door het CGVS, aangezien de regering niet geheel afwezig was en, ondanks het mislukken van sommige operaties, huizen bleef doorzoeken en bleef proberen de Taliban te arresteren.

In dit verband is het niet geheel onaannemelijk dat verzoeker op de dag van het incident besloot uiteindelijk de politie te bellen.

Bovendien heeft het CGVS verzoeker uitvoerig ondervraagd over de door de regering uitgevoerde operaties, zonder er rekening mee te houden dat hij, zoals Meneer S. verklaarde, een eenvoudige dorpeling was die zijn winkel beheerde (NPO, p. 24). Hij is dus niet in staat om alle door de overheid uitgevoerde operaties precies uit te leggen, noch om te zeggen hoe/via wie zij informatie heeft ontvangen. Ten tweede trekt het CGVS de "risico-inschatting" van verzoeker in twijfel, maar houdt daarbij onvoldoende rekening met het feit dat verzoeker herhaaldelijk verklaart dat de dorpelingen aan beide kanten bang waren: bang voor de Taliban, maar ook bang voor de regering als deze zou worden beschuldigd van collaboratie met de Taliban (NPO, p. 22). Verzoeker verklaart dan ook meerdere malen dat hij die dag besloot de Taliban aan te geven omdat hij bang was toen hij wapens zag die hij niet kende, en ook omdat er twee dagen eerder veel Taliban in het dorp waren en verzoeker niet wist wat zij van plan waren (NPO, pp. 23-25). Bovendien verklaart verzoeker dat de Taliban nog steeds bang waren voor de regering, aangezien zij hun wapens niet neerlegden op plaatsen

waarvan bekend was dat ze van hen waren, omdat de regering deze wapens anders te gemakkelijk in beslag zou kunnen nemen (NPO, pp. 23-24).

Wat betreft het feit dat verzoeker op de hoogte moet zijn geweest van de reactie van de Taliban in geval van verklikking, zij opgemerkt dat Meneer S. de eerste keer dat hem werd gevraagd naar de reactie van de Taliban in geval van verklikking, heeft gezegd dat hij het niet wist (NPO, p. 17). Vervolgens heeft de PO verschillende keren aangedrongen op wraakacties van de Taliban, waarop verzoeker heeft geantwoord dat de Taliban inderdaad soms wraakacties uitvoerden, maar uit de verklaringen van Meneer S. blijkt dat hij, toen hij besloot de politie te bellen, er de voorkeur aan gaf zich tegen de regering te beschermen in plaats van door de Taliban te worden beschuldigd (NPO, pp. 17-19). Ten slotte is het CGVS van mening dat verzoeker zichzelf tegenspreekt: « Gevraagd om welke reden u dit de vorige keren dan gewoon toeliet en toen plots de autoriteiten inlichtte, stelt u dat u dit de andere keren ook van plan was geweest. Toen had u dat niet kunnen doen omdat de Taliban al na twintig of vijftig minuten terug waren gekomen om hun wapens te halen. U verklaart dat u het deze keer wel deed, omdat u meer tijd zou gehad hebben (CGVS, p. 24). Dit gaat echter regelrecht in tegen wat u hierover later verklaart, en waar u stelt dat u toen al zes of zeven minuten nadat de Taliban leden uw winkel hadden verlaten, beide naar de politie (CGVS, p. 26). » (bestreden beslissing, p. 3) Om te beginnen heeft de PO, geconfronteerd met deze verklaring, die tegenstrijdig leek, geen aanvullende vragen gesteld om Meneer S. in staat te stellen zich te verantwoorden, wat in strijd is met artikel 17 § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Bovendien kan deze verklaring weliswaar tegenstrijdig lijken, maar uit vele delen van het verhoor blijkt duidelijk dat verzoeker niet besloot om die dag de politie te bellen omdat hij meer tijd had, maar omdat hij bang was (NPO, pp. 22-26). Op de expliciete vraag waarom hij de politie had gebeld, verklaarde hij immers duidelijk:

Om welke reden hebt u toen besloten de politie in te lichten?

Omdat ik bang was dat de troepen van de overheid operaties zouden uitvoeren, omdat er twee dagen ervoor al heel veel mensen naar het dorp kwamen en ik wou dat altijd al doen, dat doorgeven, deze keer heb ik echt besloten, nu ga ik het doorgeven, zodat ze allemaal opgepakt worden.

NPO, p. 25).

- Aangaande de voorzorgsmaatregelen

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij geen voorzorgsmaatregelen heeft genomen om zichzelf en zijn gezin te beschermen (bestreden beslissing, p. 3).

Ten eerste wil verzoeker, zoals hierboven uiteengezet, benadrukken dat hij de Taliban "in het heetst van de strijd" heeft aangegeven, als reactie op zijn grote angst. Ten tweede lijkt verzoeker niet te hebben begrepen waar het CGVS het over had toen het hem ondervroeg over voorzorgsmaatregelen:

Nam u voorzorgsmaatregelen?

Hoe bedoel je?

U zei dat u bang was om die wapens te bewaren, deed u iets om uzelf te beschermen?

Ik begrijp deze vraag niet.

Was u bang dat de overheid een operatie tegen u zou uitvoeren, een huiszoeking bijvoorbeeld.

Natuurlijk was ik bang.

(NPO, p. 24)

Bij lezing van het bestreden besluit met zijn raadvrouw begrijpt verzoeker opnieuw niet wat hij op deze vraag moet antwoorden.

Weliswaar verklaart verzoeker ter onderhoud dat de Taliban wraakacties uitvoerden tegen de mensen die hen hadden verklikt, maar het CGVS houdt onvoldoende rekening met het feit dat verzoeker per saldo banger was voor de reactie van de overheid als zij wapens in zijn winkel zouden aantreffen, dan dat hij door de Taliban van Spionage zou worden beschuldigd.

- Aangaande de reactie van de politie

Het CGVS begrijpt niet waarom de politie verzoeker, die in een dorp met een sterke aanwezigheid van de Taliban woont, zou vertrouwen. Het CGVS vindt het ook verrassend dat de politie Meneer S. 73 uur lang heeft vastgehouden om hem te beschermen (bestreden beslissing, pp. 3 en 4).

Verzoeker heeft ter onderhoud echter meermaals verklaard dat de politie vaak informatie kreeg van andere dorpsbewoners en dat zij operaties uitvoerde op basis van door de dorpsbewoners ontvangen informatie (NPO, pp. 16-19). Ook kwamen leden van de overheid soms naar zijn winkel en zeiden hem dat als hij iets Verdachts zag, hij de politie moest inlichten, zoals elke dorpeling. Wanneer verzoeker de interventie van de politie bij zijn winkel beschrijft, legt hij ook uit dat de politie kwam, vergezeld van lokale troepen en het leger (NPO, p. 26). Het lijkt er dus niet op dat de politie alle vertrouwen had en in groten getale kwam, wellicht voor het geval dat de oproep van Meneer S. een valstrik was. In ieder geval zijn dit overwegingen die eigen zijn aan de politie en die Meneer S. niet met zekerheid kon verklaren. Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoeker drie dagen opgesloten is gebleven in de politiebureaus. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet kan uitleggen waarom de politie heeft besloten hem op te sluiten, maar hij ziet niet in welke andere verklaringen hij zou kunnen geven. Het feit dat het door verzoeker overgelegde document "gevangenis" vermeldt, spreekt deze verklaringen niet tegen, aangezien hij deze term zelf gebruikt wanneer hij uitlegt waar hij werd vastgehouden (NPO, p. 27).

Het feit dat hij deze brief had ontvangen en door tussenkomst van de dorpsoudsten en zijn oom was vrijgelaten, heeft Meneer S. geenszins verbaasd, aangezien dit in zijn dorp de gewoonte was: wanneer iemand wordt vrijgelaten, komen de familie of de dorpsoudsten en krijgen ze deze brief om hen ervan te verzekeren dat de gevangene veilig wordt overgedragen.

- Aangaande de dreigbrieven en de problemen van zijn oom en broer Het CGVS verwijt verzoeker dat zijn oom hem niet eerder heeft verteld dat hij een eerste dreigbrief had ontvangen vóór zijn vertrek uit Afghanistan. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet meer informatie heeft kunnen verstrekken over de problemen die zijn oom sinds zijn vertrek uit het land heeft ondervonden en over de omstandigheden van het vertrek van zijn broer (bestreden beslissing, biz. 4 en 5).

Ten eerste, wat betreft het feit dat verzoeker deze elementen niet heeft vermeid tijdens zijn verhoor bij de DVZ, verklaart verzoeker dat er na zijn vertrek uit het land veel dingen zijn gebeurd en dat hij daarom dacht dat het onderhoud bij het CGVS de gelegenheid en de plaats was om zijn verhaal in detail te vertellen. Bovendien wordt bij DVZ aan verzoeker gevraagd een korte samenvatting te geven van de redenen voor het vertrek uit het land; dit is precies wat Meneer S. heeft verklaard (NPO, biz. 13). Hij begrijpt niet waarom hem wordt verweten dat hij de gebeurtenissen na zijn vertrek niet heeft vermeid, terwijl dit niet was gevraagd.

Ten tweede was verzoeker eerder inderdaad niet op de hoogte van de dreigbrief die hij voor zijn vertrek had ontvangen, omdat zijn oom hem dat niet heeft verteld. Dit betekent niet dat de brief vals is, en het CGVS houdt geen rekening met de culturele context in Afghanistan waar de oudere mannen in de familie beslissingen nemen voor de jongeren, zonder hen alle ins en outs uit te leggen. Bovendien zei verzoeker, toen hem hiernaar werd gevraagd:

Hebt u gevraagd waarom uw oom het u niet heeft verleid?

Nee.

Om welke reden niet?

Ik west niet wat ik erover moet zeggen.

(NPO, p. 21)

Uit dit antwoord van verzoeker, die eenvoudigweg niet weet wat hij moet zeggen, blijkt zijn ongemak, aangezien hij niet kan uitleggen welke redenen zijn oom had om hem niet eerder over de brief te vertellen, en verzoeker probeert daar niet achter te komen omdat hij aanneemt dat zijn oom zijn redenen had om dat niet eerder te doen. Ten derde betreurt verzoeker het dat hij niet meer informatie kan geven over de Problemen die zijn oom en zijn broer na zijn vertrek hebben ondervonden, maar bij de uitwisseling met zijn oom praten zij nauwelijks over de Problemen. Aangezien de contacten gespreid en kort zijn, heeft verzoeker zijn oom hierover niet ondervraagd en het CGVS alle informatie verstrekt waarover hij beschikte, zonder belangeloos te zijn.

Ten slotte heeft het CGVS verzoeker een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen verweten, aangezien hij eerst heeft verklaard dat zijn hele familie zich in Afghanistan bevindt en vervolgens dat zijn broer zich in Turkije bevindt (bestreden beslissing, p. 5). Deze vraag kwam echter direct na de vragen over zijn terugkeer met zijn familie uit Pakistan, en verzoeker heeft het dus verkeerd begrepen, want toen hem werd gevraagd waar zijn familie zich nu bevond, wilde hij antwoorden dat zijn familie zich nu in Afghanistan bevond (waarbij hij zijn hele familie meetelde) (NPO, p. 8).

- Aangaande de persoon die zijn reis heeft gefinancierd

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij zichzelf tegensprekt met betrekking tot de persoon die zijn reis heeft gefinancierd (bestreden beslissing, p. 5). Verzoeker is van mening dat hij zichzelf niet echt heeft tegengesproken, aangezien hij inderdaad zijn winkel heeft verkocht toen hij de Problemen had, maar dat dit hem slechts 60.000 Afghanis heeft opgeleverd, wat ongeveer overeenkomt met 1.000 euro's. Dit bedrag was helemaal niet voldoende om zijn reis te maken, zodat zijn oom alles betaalde.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel

48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15 van Richtlijn 2004/83/EG: "Ernstige schade bestaat uit:

a) de doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict'.

De Raad van State heeft met betrekking tot deze bepaling reeds verklaard dat : 7a Cour de justice de l'Union européenne a rappelé que les notions de «torture ou de traitement ou sanctions inhumains ou dégradants du demandeur dans son pays d'origine» devaient s'interpréter suivant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme à propos de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; qu'elle considère à cet égard (arrêt Saadi c. Italie du 28 février 2008), que la personne qui invoque la violation de l'article 3 de la Convention, doit démontrer que tant la situation générale dans le pays d'origine que les circonstances propres à son cas témoignent

du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de retour dans le pays d'origine, sauf à démontrer son appartenance à un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements; qu'il appartient, dans ce dernier cas, à la personne intéressée de démontrer qu'il y a des motifs sérieux et avérés

de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé" (RvS, arrest nr. 218.075 van 16 februari 2012).

- Het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4, §2 b) als gevolg van de précaire socio-economische en de humanitaire situatie

Afghanistan wordt geconfronteerd met een ongekende hongersnood: "Le HCR lance un appel pour un soutien accru aux 3,5 millions de personnes déplacées par le conflit en Afghanistan, dont 700 000 pour la seule année 2021. Selon M. Baloch, près de 23 millions de personnes, soit 55% de la population, sont confrontées à des niveaux extrêmes de faim - dont près de neuf millions sont menacés de famine"(ONU Infos, "Éviter la famine : une « priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans", 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2021/12/1109952>).

De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzeekerheid en consumeert niet genoeg voedsel, waarvan 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd: "Around 23 million people - half the population - are food insecure, with 8.7 million people at risk of starvation. They are at IPC4 - the 'emergency' level on the global standard for measuring food insecurity, only one step away from 'catastrophe'" (World Food Programme, "Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan", 22 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/ourpresence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-o>).

Uit het onderzoek van het Wereldvoedselprogramma blijkt dat slechts 98% van de Afghaanse bevolking niet genoeg te eten heeft: "Almost all Afghans do not have enough to eat and a failing economy could tip Afghanistan's increasingly dire situation under Taliban rule into catastrophe next year, the U.N.'s World Food Programme (WFP) said on Tuesday. WFP surveys showed an estimated 98% of Afghans are not eating enough, with seven in 10 families resorting to borrowing food, which pushes them deeper into poverty, a spokesperson for the agency told reporters" (Reuters, "Afghans face 'avalanche of hunger and destitution"-UN agency", 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>).

In het recht inzake internationale bescherming komt artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is (...) b) faltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het echter noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M'Bodj (HvJ 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13) de inhoud van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade meet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen".

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat:« 2.10.3.2 Verzoekers verwijzen daarnaast naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, die naar hun oordeel onmenselijk en vernederend is, en stellen dat zij bij terugkeer niet zullen kunnen voorzien in hun élémentaire levensbehoeften. De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU - waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt - niet noodzakelijkerwijs alle

hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het nonrefoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi/ Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (...).

Zulke situatie valt (...) niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een rebel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. (...)

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Eimi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisatie opzettelijk hadden geweigerd (...) ».

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Eimi. De voornaamste reden waarom de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de Taliban.

Voordat de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de Taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort (Le Monde, "Afghanistan : face à la famine, un responsable des Talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »", 7 januari 2022, beschikbaar op:

https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-Talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html). Volgens OSAR, "Sur le plan humanitaire aussi, la situation s'est dramatiquement aggravée, en raison de l'arrêt brutal de l'aide internationale qui a sanctionné la prise du pouvoir par les Talibans. Les villes (qui représentent environ 25 pour cent de la population) sont très durement touchées par la crise économique, car de nombreux habitant-e-s gagnaient leur vie dans des

secteurs financés par l'étranger. C'est notamment le cas des fonctionnaires du gouvernement, des militaires, des agent-e-s de police, du personnel des ONG nationales et internationales, mais aussi des employé-e-s des restaurants, des hôtels, des commerces, des universités privées, des maisons de mariage, des supermarchés et d'autres services dont la consommation implique un revenu financé par l'étranger. Mais les régions rurales ne sont pas épargnées à cause de la sécheresse, des mouvements de population et du désastre économique. La situation est particulièrement précaire dans le domaine des services publics qui bénéficiait jusqu'à présent du financement de la communauté internationale : le système éducatif et sanitaire est particulièrement menacé, de même que l'infrastructure rurale et urbaine.

Quarante ans de guerre et de déplacements de population, ainsi que des catastrophes naturelles récurrentes ont rendu la population très vulnérable. Les gens disposent en effet de peu de ressources économiques et leur capacité à gérer les conflits en cours s'en ressent fortement. La pandémie de Covid-19 a aggravé les vulnérabilités existantes et érodé davantage encore les mécanismes d'adaptation. Les femmes et les enfants sont toujours frappés de façon disproportionnée dans presque tous les domaines. Quelques semaines à peine après le retrait des troupes internationales, l'Afghanistan est au bord de la catastrophe humanitaire. Le 24 octobre 2021, le ministre suédois du Développement Per OlssonFridh a averti : « Le pays est sur le point de s'effondrer et cela pourrait arriver plus vite que nous le pensons. »

Accès au travail. L'arrêt de l'aide internationale à l'Afghanistan qui a accompagné le changement de pouvoir a entraîné de nombreux licenciements et donc un recul massif des prestations de service et des revenus. Selon l'AAN, le gouvernement Ghani employait quelque 420 000 fonctionnaires que les Talibans ne peuvent pas rétribuer sans l'aide internationale. Il en va de même des plus de 300 000 anciens membres des ANDSF. Selon les données de la Banque mondiale, le secteur des services et la construction occupaient quant à eux 2,5 millions d'Afghan-e-s. L'arrivée au pouvoir des Talibans a en outre provoqué une fuite massive des cerveaux, une part importante de l'élite instruite qui dirigeait des

secteurs spécialisés de la politique gouvernementale et de l'administration ayant pris la fuite. De manière générale, une grande insécurité règne dans le monde du travail. Immédiatement après le changement de pouvoir, beaucoup de personnes ont ainsi eu peur de reprendre les affaires ou leur activité professionnelle. (...) Accès au logement et à l'électricité. Selon EASO, la majorité de la population afghane vit dans des conditions de logement désastreuses et dispose de ressources financières très limitées. Le secteur formel du logement n'est pas en mesure de mettre à disposition de l'habitat à prix abordable pour le nombre toujours plus important de ménages pauvres et de ménages urbains à bas revenu. En zone urbaine, plus de 70 pour cent des appartements sont des logements informels inadéquats. Des centaines de milliers de rapatrié-e-s afghan-es se batent pour trouver un logement dans les villes où ils et elles aimeraient s'établir. En raison des combats persistants, de nombreuses maisons ont été détruites et n'offrent plus guère de protection contre la chaleur ou le froid. Le gouvernement afghan avait fait de la mise à disposition de logements abordables une priorité. Au cours des trois prochaines années, il comptait attribuer des « certificats d'occupation » à près d'un million de personnes dans les quartiers informels, afin de régulariser ces quartiers situés pour la plupart sur des terrains publics. Mais il n'avait que peu de moyens financiers à consacrer à ce projet. À l'automne 2021, les Talibans ont procédé, selon HRW, à des évacuations forcées dans les cinq provinces (Kandahar, Helmand, Uruzgan, Daikundi et Balkh) et chassé des milliers de personnes de leurs maisons et de leurs terres sans tenir compte des titres de propriété existants. Il s'agirait là d'une sorte de « punition collective » des personnes qui ont été liées à l'ancien gouvernement afghan, dont certains membres de l'ethnie des Hazaras. Les maisons, les appartements et les terrains auraient été remis à des « partisans des Talibans ». Les expulsions ont eu lieu en plein pendant les récoltes et peu avant l'hiver. À cause de la guerre, une partie des infrastructures assurant l'approvisionnement en eau et en électricité ont également été endommagées ou détruites. Selon Thomas Ruttig, l'arrêt de l'aide internationale risque aussi de provoquer un effondrement de l'approvisionnement énergétique, car près de 70 pour cent de l'électricité consommée est fournie par le Tadjikistan, l'Ouzbékistan et le Turkménistan. Or, le gouvernement afghan n'a pas encore payé toutes les factures et croule sous les dettes.

Accès à l'eau potable et à la nourriture. La sécurité alimentaire s'est nettement dégradée ces cinq dernières années. En novembre 2020, on dénombrait déjà 76 pour cent de personnes touchées par la précarité alimentaire. D'après le Programme alimentaire mondial, début octobre 2021, 95 pour cent des ménages manquaient de nourriture en Afghanistan. Les femmes et les enfants sont particulièrement touchés. Il arrive souvent que des membres de la famille se privent de repas pour que les enfants aient un peu plus à manger ou au moins quelque chose dans leur assiette. Selon UNICEF, plus de 14 millions d'Afghan-e-s vivent dans une situation d'insécurité alimentaire aiguë. Au moins un million d'enfants vont

probablement mourir de malnutrition sévère, si on ne les aide pas rapidement. Selon des estimations, 3,2 autres millions d'enfants de moins de cinq ans pourraient souffrir de malnutrition aiguë dès la fin 2021. La terrible sécheresse de 2021, la pandémie de Covid-19 et finalement la suppression de l'aide internationale suite à l'arrivée au pouvoir des Talibans ont aggravé la situation et fait flamber les prix de la nourriture, des médicaments, de l'électricité et d'autres biens de première nécessité. Beaucoup d'Afghan-e-s tentent maintenant de vendre ce qu'ils ou elles possèdent pour acheter de l'eau et de la nourriture. Entre-temps, quelques familles auraient même vendu l'une de leurs filles. OCHA estime à 73

pour cent la proportion de la population rurale n'ayant qu'un accès limité à l'eau potable, ainsi qu'aux services sanitaires et aux services d'hygiène. (...) (pp. 20-23) Accès aux soins médicaux. L'état de santé de la

population afghane est fragilisé en raison d'un système de santé sous-développé et de conditions sanitaires désastreuses. Le système immunitaire d'une grande partie de la population est affaibli. L'accès limité à l'eau, aux installations sanitaires et à l'hygiène expose les gens à des maladies évitables comme la diarrhée qui a des effets particulièrement préjudiciables pour les enfants, surtout quand elle s'ajoute à la sous-alimentation. Les maladies infectieuses, la mauvaise santé des mères et des nouveau-nés, ainsi que la malnutrition et la sous-alimentation, entraînent toujours une forte mortalité. Des maladies transmissibles apparaissent de plus en plus souvent. La campagne de vaccination contre la polio a dû être interrompue entre février et août 2020 à cause du coronavirus, de sorte que 9,9 millions d'enfants n'ont pas pu être vaccinés. Au moins 53 nouveaux cas de polio ont été diagnostiqués en 2020. Depuis 2001, le système de santé afghan dépend presque entièrement du soutien financier de la communauté internationale. Or, celui-ci baisse continuellement depuis 2014. Ce recul a des répercussions négatives sur les soins médicaux et leur qualité. Dans un rapport publié début mai 2021, HRW attire ainsi l'attention sur le fait qu'en Afghanistan, les soins de santé pour les femmes et les filles sont bien en deçà des normes internationales. La forte diminution de l'aide internationale entraîne une rapide dégradation du système de santé afghan, de sorte que les femmes et les filles ont de plus en plus de peine à accéder à des soins médicaux. Les conditions de sécurité précaires, la pénurie de personnel de santé féminin et les valeurs traditionnelles aggravent encore la situation, ce qui entraîne des décès qui auraient pu être évités. (...)

En raison du manque d'investissement dans les infrastructures, du conflit violent et de la pandémie de Covid-19, beaucoup d'Afghan-e-s n'ont plus la garantie de pouvoir accéder à temps à des structures de santé sûres et suffisamment équipées. Une grande partie de la population n'a de toute façon pas accès aux services de santé de base.

Au cours des dix premiers mois de 2020, les établissements et le personnel de santé ont essuyé des attaques ciblées qui les ont obligés à fermer. Près de 1,2 million d'Afghan-e-s en ont fait les frais dans au moins 17 provinces. (...)

L'arrêt de l'aide internationale suite à la prise de pouvoir par les Talibans a déjà eu des répercussions dramatiques sur le système de santé afghan. De nombreux établissements de santé manquent de matériel, d'argent pour payer les salaires et de personnel soignant féminin, car de nombreuses femmes n'osent plus aller travailler. (...) (pp. 24-25) Situation des personnes rapatriées. La situation des personnes rapatriées s'est encore considérablement détériorée en 2021, de même que les conditions de vie générales en Afghanistan. Selon OCHA, ces personnes ont absolument toutes eu besoin d'une aide humanitaire pendant le second semestre 2020. Nombre d'entre elles réintègrent leurs communautés affectées par les conflits et des menaces chroniques. La perte des transferts d'argent, des possibilités de gagner leur vie sur place et des réseaux de soutien familial contribue à les fragiliser. L'absence de documents représente en particulier un énorme défi, car les personnes rapatriées et les personnes déplacées se trouvent dès lors dans l'impossibilité de prouver leur droit au logement, au terrain et à la propriété, ce qui complique encore l'accès aux prestations limitées de l'État. Beaucoup ne peuvent pas regagner leur province d'origine et se retrouvent donc de facto déplacées à l'intérieur de leur pays, ce qui les expose au risque d'être à nouveau chassées et les oblige souvent à vivre dans des

quartiers informels. Trente-huit pour cent des personnes récemment revenues au pays avouent vivre dans un quartier sans autorisation officielle. Dans les près de 1 150 quartiers informels, les conditions de logement se caractérisent par la promiscuité, le manque d'eau, d'installations sanitaires et d'hygiène, l'accès limité aux services de santé et d'éducation et la précarité des possibilités d'emploi. Environ 65 pour cent des habitant-e-s des quartiers informels de Kaboul sont des travailleurs-euses non qualifié-e-s. Selon OCHA, plus de 60 pour cent des personnes rapatriées ont besoin d'abris d'urgence et de biens non alimentaires. (...)

Situation des personnes déplacées. Selon OCHA, le conflit et la sécheresse ont contraint 681 332 Afghan-e-s à fuir leurs villages entre le 1er janvier 2021 et le 20 septembre 2021. Il s'agit à 80 pour cent de femmes et d'enfants. Trente-trois des trente-quatre provinces ont été le théâtre de déplacements de population, 135 en particulier celles de Bamyân, Kunduz et Badghis. La plupart des personnes déplacées ont trouvé refuge dans leur province d'origine. 136 Comme les organisations humanitaires n'ont qu'un accès limité au pays, elles ne peuvent pas prendre pleinement la mesure des déplacements de population. La plupart des personnes déplacées louent ou squattent des logements précaires dans des quartiers informels sur des parcelles privées en périphérie des grandes villes. Le caractère incertain

des rapports de propriété limite les investissements dans le logement et les infrastructures, ce qui expose les habitant-e-s à de longues périodes de privation et de vulnérabilité. Les conditions de vie des personnes déplacées se caractérisent par la pénurie de logement, l'insécurité alimentaire, un accès insuffisant aux installations sanitaires et aux établissements de santé, l'absence de protection contre les agressions et des mécanismes d'adaptation épuisés» (pp. 26-27) (OSAR, «Afghanistan: Profils à risque», 31 Oktober 2021 beschikbaar op :[https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer Osten - Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrdungsprofil_FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrdungsprofil_FR.pdf)).

Bovendien persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpelingen hen te voeden:

- "Much of the state bureaucracy is no longer functioning because many workers from the previous Afghan government have fled the country, or are afraid of returning to work, and the Taliban authority lacks funds to pay workers. Some humanitarian aid and other assistance provided by UN agencies and nongovernmental

organizations has gradually restarted but remains severely curtailed due to Taliban restrictions, logistical difficulties including barriers to transferring money into the country, security concerns, staff evacuations, closures, and legal uncertainties including fear of violating sanctions. [...] Taliban authorities have also used intimidation to extract money, food, and services. "When the Taliban visit a village, they force the households to feed them and collect food items from people," a woman from a village said (Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-Taliban-deprive-womenlivelihoods-identity>).

- "War, drought, and COVID have devastated farmers across Afghanistan. Now, Afghan farmers who've lost money trying to grow crops over the past year say the Taliban is dealing them another crippling blow. The cash-strapped regime is making them pay so-called charity taxes on their land and harvests, describing the payments as an obligation under Islamic law. The charity taxes are being collected despite the fact that farmers themselves are among the 14 million Afghans that the World Food Program says are already facing acute hunger" (Gandhara, "Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid", 29 Oktober 2021, beschikbaar op: <https://gandhara.rferl.org/a/Taliban-charity-tax-afghanfarmers/31535773.html>)

De humanitaire crisis wordt nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren.

Artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de Taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Volgens Uw Raad: "4.4.12. In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds précaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5,

§ 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-facto regering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-facto regering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Eimi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar élémentaire levensbehoeften kan voorzien. 4.4.13. In acht genomen wat vooraf gaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen » (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

Uw recente arrest - waarin niet wordt betwist dat de socio-economische crisis is verslechterd - roept de volgende vraag op: "De kernvraag is of de huidige algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet" (RvV - arrest nr. 278.654 van 12 Oktober 2022). Bij het lezen van het verslag EUAA, "COI Report. Keysocio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van 16 augustus 2022 (beschikbaar op: <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicatorsafghanistan-and-kabul-city>) wordt in verschillende passages het oorzakelijk verband tussen de verslechtering van de humanitaire crisis en de machtsovername door de Taliban vermeld:

"Due to the Taliban takeover in August 2021, research limitations during the drafting of this report were observed. These challenges included: reduced and restricted media coverage, closing of local media outlets and fleeing of journalists, censorship, political interference from the Taliban in the work of journalists, threats and violence toward media workers and outlets, and difficulties verifying source/information reliability and corroborating information, especially from social media sources. Efforts have been made to locate reliable and corroborated information where possible given the limits. Regarding population figures, there is a 'lack of reliable current disaggregated population data at provincial and district level'. In November 2021, the United States Institute of Peace (USIP) stated that Afghanistan was heading for one of the worst humanitarian crises

in the world, due to, among other things, a sharp decrease in international aid and the Taliban's inability to deliver basic services, (p. 15) (-)

For the second half of March 2022, the WHO reported a still increasing number of people in need of humanitarian assistance in Afghanistan. As noted by UNOCHA, '[t]he humanitarian conditions created by Afghanistan's multi-dimensional crisis continue to impact all parts of the country and affect every aspect of Afghan life.' It was estimated that 24.5 million people, or 55% of the Afghan population, would require humanitarian assistance in 2022, with 9.3 million of them estimated to be in extreme need. (p. 16)(...)

Afghanistan's public spending depended on foreign assistance for 75 % of its support (in the form of grants) until August 2021. After the Taliban's takeover on 15 August 2021, however, donors and international financial institutions suspended all payments, leading to a liquidity crisis in the country, a near-collapse of the banking system, depreciation of the national currency, increasing prices and the loss of hundreds of thousands of jobs. In the absence of official Gross Domestic Product (GDP) statistics by the de facto authorities of Afghanistan, the World Bank estimated the country's economic output to decline by between 20-30 % in the period August 2021 to August 2022. According to a World Bank survey in October/November 2021 among 100 private businesses, 82 % reported a decline in demand for their products and one third of the interviewed businesses had temporarily stopped operating since the Taliban takeover in August 2021. (p. 19)(...)

The International Labour Organisation (ILO) estimated that in the context of the Taliban takeover of control in mid-August 2021, more than half a million workers lost their job in the third quarter of 2021, compared to a hypothetical scenario with no change in administration. Estimated losses were attributed to the Taliban takeover and related economic crisis as well as to restrictions on the employment of women. ILO estimated a further increase in employment losses up to 700 000 or - in case of a significant deterioration of the labour market situation of women and intensified emigration - up to 900 000 workers by the second quarter of 2022.^22) (...)

In April 2022, IOM published the results of the third round of its returnee longitudinal survey - a long-term study that was designed to gain better understanding of the living conditions and reintegration processes of return migrants in Afghanistan. To this aim, several hundred returnees from Turkey or the EU were interviewed on a regular basis over the course of several years. According to the latest survey, half of the respondents (51 %), who had returned to Afghanistan between January 2018 and July 2021, were unemployed by the end of 2021 and 29 % were working for daily wages. 12 % of respondents said they were self-employed. 41 % of respondents said they had been without work in the six months prior to the interview (in December 2021) and 10 % said they had lost their job in the previous six months and not got a new one since then. Around two thirds (64 %) of those who lost their job in the last six months said this was because their employer stopped activities and about a quarter (24 %) said it was because they closed their own business. In the same study, 95 % of respondents stated that their personal economic situation had worsened in the last six months. While the rate of respondents earning a monthly income from USD 1 [EUR 0.9] to USD 44 [EUR 41.8] increased from 16 % to 42 % between the second and the third round of the survey, the share of those earning between USD 45 [EUR 42.8] and USD 89 [EUR 84.6] dropped from 23 % to 8 %. Almost half of respondents in both rounds reported no income at all, with the share of those decreased in the third round. Nine in ten respondents said they had to borrow money to cover monthly expenses and 77 % stated that their monthly income was not enough to cover their family's basic needs. Almost all respondents (98 %) were facing periods of food insecurity and had to resort to measures such as reducing the quantity (7 % very often, 53 % often) or quality (9 % very often, 53 % often) of food, skipping meals (1 % very often, 19 % often, 56 % sometimes) and borrowing food (14 % very often, 38 % often) to cope with food insecurity and scarcity. 27% of respondents indicated their intention to migrate from Afghanistan in the next six months, 80 %> of them named the lack of jobs in Afghanistan as their primary reason, (p. 28) (...)

In its Humanitarian Needs Overview published in January 2022, UNOCHA stated that 88 % of cross-border returnee households mentioned food as a 'priority need', while 57 %> reported having difficulties obtaining or affording it. At the end of 2021, a survey by Save the Children among 1 409 households of Save the Children programme participants in the provinces of Balkh, Faryab, Jawzjan, Kabul, Kandahar, Nangarhar and Sar-e Pul similarly noted that 93.1 % of surveyed returnee households were in need of food assistance. Concerning negative coping strategies employed to obtain food or money to buy food, 67 % of cross-border returnee households reportedly used savings, 42 % sold household assets, 34 %> reduced health and education expenditures, 24 % reported that they sent their children to work, 19

percent reported taking 'high-risk activities', (p. 36) (...) UNOCHA noted that since the Taliban takeover of Kabul in mid-August 2021, the quality and quantity of drinking water supply had considerably deteriorated in cities across the country (p. 44)" (EUAA, "COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", 16 augustus 2022, beschikbaar op

:<https://www.cgira.be/fr/infos/pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>). De Taliban zijn niet in staat de primaire behoeften van de mensen vast te stellen, veel mensen zijn gestopt met werken, zijn verstoken van water. De machtsovername door de Taliban en de desastreuze gevolgen voor de mediavrijheid staan actuele en transparante informatie over de stand van deze crisis in de weg, maar de beschikbare informatie is nu al verontrustend. De verslechtering van deze deplorabele situatie is inderdaad te

wijten aan de machtsovername door de Taliban, zodat Uw Raad dient vast te stellen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zou worden blootgesteld aan een risico van ernstig schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

- Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4 §2 b) en c)

In tegenstelling tot wat wordt beweerd, blijft de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen: "From 15 August 2021 to 15 February 2022, UNAMA and OHCHR documented at least 1,153 civilian casualties, including 397 deaths. [...] Several suicide and non-suicide attacks were perpetrated by ISKP against Shi'a Muslims, mostly from the Hazara ethnic group. I also note a clear pattern of more than 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be linked to the ISKP extremist group, including cases of beheadings in Nangarhar province with bodies left in public places. [...]"

Human rights defenders have been killed, arbitrarily detained, or subjected to other attacks and threats since August. The first two months of this year have seen a number of disturbing cases of enforced disappearances and incommunicado detention of civil society activists and protestors" (OHCHR, "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan", 7 Maart 2022, beschikbaar op

<https://www.ohchr.org/en/statements/2Q22/03/interactive-dialogue-highcommissioners-report-afghanistan?LaqID=E&NewsID=28218>).

Energijds, in het laatste verslag "Afghanistan : CCI Repository, 1 September 2021 - 31 december 2022" van Asyls (beschikbaar op : <https://www.asylos.eu/afghanistan>), worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de Taliban de macht hebben overgenomen. We noemen hier slechts een paar sinds augustus 2022:

"TOLO News, Explosion Reported in Sarkariz Area of Kabul, 8 August 2022 "The spokesman of the Kabul Police Command, Khalid Zadran, said a blast occurred in the Sarkariz area of Kabul's PD6. Zadran said that explosive devices were placed in a cart, and eight people died in this incident and 18 others were injured." (...)

TOLO News, As Attacks Rise, UNAMA Calls for Security for Minorities, 8 August 2022 "On Twitter, UNAMA said that the recent explosions in Kabul resulted in more than 120 deaths and injuries. "Following the Islamic State-claimed blasts in Kabul in recent days that killed and injured more than 120 people, the UN family in Afghanistan urges greater security for minorities so that Ashura can be marked without further attacks," UNAMA tweeted. The UNAMA response comes after a bus in Kabul was hit by a landmine on Sunday in the most recent incident. Witnesses to the incident report that at least three people were killed and over 10 civilians were injured." (p. 69) (...)

TOLO News, 3 People Die in Blast on Second Day of Attacks in Kabul, 6 August 2022 "Three people were killed and seven others were injured in a blast on Saturday evening in Kabul's Pol-e-Sukhta area, according to Mawlawi Zabihullah, commander of PD6 in Kabul. A TOLOnews reporter who visited the explosion scene in Kabul's Pol-e-Sukhta area, said that the explosives were put in a pot on the side of the road. It has been reported that security forces were not harmed in the explosion. Meanwhile, Kabul security department spokesman Khalid Zadran said on Twitter that two people were killed and 22 others were wounded in the blast that took place this afternoon in the Pul-e-Sokhta area of Kabul." (...)

"The Guardian, Afghanistan: bomb in Kabul shopping street kills eight people, 6 August 2022 A bomb exploded in a busy shopping street in Afghanistan's capital Kabul on Saturday killed eight people and injured at least 22, hospital officials and witnesses said. The blast occurred in a western district of the city where members of the minority Shia Muslim community regularly meet. [...] No militant group immediately claimed responsibility for the attack, which came ahead of Ashura, a commemoration of the martyrdom of Hussein, a grandson of the prophet Muhammad, which is marked mainly by Shia Muslims. On Friday, at least eight people were killed and 18 injured in a blast in Kabul carried out by Islamic State, a Sunni Muslim militant group." (p. 70)

ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 23-29 July 2022, 4 August 2022 "Last week in South Asia and Afghanistan, the National Resistance Front (NRF) and the Taliban continued to clash in Afghanistan. The Islamic State (IS) also suffered losses in Taliban operations, while civilians remained the target of Taliban forces. [...] In Afghanistan, the NRF carried out attacks against the Taliban in Panjshir, Takhar, and Kapisa provinces last week. In Panjshir, 12 Taliban members were reportedly killed in an NRF attack on Taliban vehicles in Shutul district, while five more Taliban members were killed when their vehicle hit a roadside bomb in Hissa-e-Awal (Khinj) district. Violence in Panjshir is both common and highly volatile; it is considered an area of 'extreme risk' by ACLED's Volatility and Risk Predictability Index.

Meanwhile, the Taliban conducted operations against IS in Pul-i-Khumri city in Baghlan, Jalalabad city in Nangarhar, and Alingar district in Laghman last week, killing multiple IS militants. In Alingar district, the Taliban claims to have killed the founder of the group's district branch. Twelve people, including women and children, were also arrested during the operation in Jalalabad city.

Taliban forces were also responsible for more than half of recorded attacks against civilians in the country last week, including attacks on tribal elders in Kandahar and Takhar. In Kandahar, Taliban forces arrested and tortured an Achakzai tribal elder — a tribe that the Taliban has long been in dispute with due to the tribe's support for the previous government (Foreign Policy, 30 July 2021) — over a land dispute in Spin Boldak

district. In Takhar, two tribal elders and one civilian were also arrested and tortured for their alleged cooperation with the NRF in Farkhar district, while a civilian with a speech disability was also killed in Farkhar district for unknown reasons. Taliban forces also shot and wounded a woman passing a checkpoint, with the motive for the shooting remaining unclear. Taliban attacks on civilians contribute to the 200% increase in violence in Takhar last week relative to the past month flagged by ACLED's Subnational Surge Tracker. The Subnational Tracker first warned of increased violence to come in Takhar in the past month." (pp. 71-72) Khaama Press, *Two Children Killed in a Mortar Shell Explosion in Central Afghanistan*, 25 July 2022

"The explosion of unexploded remnants of war across Afghanistan has increased in recent months, primarily killing and wounding children. A mortar shell explosion in late May, in the northern province of Kunduz, killed 2 children and injured one other, while the same incident in the same province in early June killed one child. In late May, the detonation of a mortar shell in Ghazni province in central Afghanistan took the life of a child and permanently disabled another.

Due to decades of conflict, a large portion of Afghanistan's land surface is covered in mines and explosives. Almost 606 square kilometers of Afghan land is polluted with mines and explosives, according to the Taliban's state minister for disaster management.

At a celebration honoring the International Day for Mine Awareness and Mine Action, an official of the State Ministry for Disaster Management and Humanitarian Affairs stated, "Landmines and explosive remnants of war kill or maim more than 120 Afghans every month." (p. 79)

Khaama Press, *It's Beyond Time for Afghans to Live in Peace: UN Envoy*, 21 July 2022 "Despite a significant reduction in armed conflict, UNAMA recorded 2106 civilian casualties between mid-August 2021 and mid-June 2022. The majority of civilian casualties were attributed to targeted attacks by the ISIL against ethnic and religious minority communities. "It is beyond time for all Afghans to be able to live in peace and rebuild their lives after 20 years of armed conflict," said Markus Potzel, Acting Secretary-General's Special Representative for Afghanistan. "Our monitoring reveals that despite the improved security situation since 15 August, the people of Afghanistan, in particular women and girls, are deprived of the full enjoyment of their human rights. "

The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED)(Afghanistan), *Regional Overview: South Asia and Afghanistan 9-15 July 2022*, 21 July 2022 "IS attacked Taliban forces in Kunar province and in Kabul city with remote explosives last week, claiming to kill and injure at least seven Taliban members. IS militants also beheaded another Taliban member in Mazar-e-Sharif city of Balkh province. The Taliban, meanwhile, launched an operation against an IS hideout in Hazrati Imam Sahib district of Kunduz province, killing two militants. A child inside the hideout was also killed during the operation. In June, ACLED records the largest number of armed interactions between IS and the Taliban since November 2021." "In Hissa-e-Awal (Khinj) district, Taliban forces conducted airstrikes following the clashes, though no casualties were reported. Similar to previous weeks, civilians bore the burden of these clashes, as Taliban forces reportedly arrested and tortured 30 residents in KhostWa Firing district in Baghlan province following clashes in the region. " "Meanwhile, armed groups targeted Muslim groups across the country last week, including members of Shiite and Salafi communities. In Puli Alam city, Logar, IS killed four members of a Shiite family inside their bakery. In Lashkargah city of Helmand, unknown perpetrators opened fire in a mosque, killing one worshipper and injuring two, while in Kabul city, the head of Salafi scholars in Afghanistan was shot dead by unidentified men. The Taliban also reportedly arrested Salafi adherents in Maimana city of Faryab province, allegedly forcing them to abandon Salafism." (p. 80)

United Nations Assistance Mission in Afghanistan UN RELEASES REPORT ON HUMAN RIGHTS IN AFGHANISTAN SINCE THE TALIBAN TAKEOVER 20 July 2022 "The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) today released a report (Human rights in Afghanistan: 15 August 2021 - 15 June 2022) outlining the human rights situation in Afghanistan over the 10 months since the Taliban takeover. Key findings for the period 15 August 2021 - 15 June 2022: Over the reporting period, UNAMA documented: 2106 civilian casualties (700 killed, 1406 wounded) predominantly caused by improvised explosive device (IED) attacks attributed to ISIL-KP and unexploded ordnance (UXO). 160 extrajudicial killings, 178 arbitrary arrests and detentions, 23 instances of incommunicado detention and 56 instances of torture and ill-treatment of former ANDSF and government officials carried out by the de facto authorities. 59 extrajudicial killings, 22 arbitrary arrests and detentions and 7 incidents of torture and ill-treatment by the de facto authorities of individuals accused of affiliation with self-identified "Islamic State in Iraq and the Levant - Khorasan Province". 18 extrajudicial killings, 54 instances of torture and ill-treatment and 113 instances of arbitrary arrest and detention and 23 cases of incommunicado detention of individuals accused of affiliation with self-identified "National Resistance Front". 217 instances of cruel, inhuman and degrading punishments carried out by the de facto authorities since 15 August 2021 118 instances of excessive use of force by the de facto authorities between 15 August 2021 and 15 June 2022. Human rights violations affecting 173 journalists and media workers, 163 of which were attributed to the de facto authorities. Among these were 122 instances of arbitrary arrest and detention, 58 instances of illtreatment, 33 instances of threats and intimidation and 12 instances of incommunicado

detention.[1] Six journalists were also killed during the period (five by self-identified Islamic State in Iraq and the Levant - Khorasan Province, one by unknown perpetrators). Human rights violations affecting 65 human rights defenders, 64 of which were attributed to the de facto authorities. Among these were 47 arbitrary

arrests, 17 cases of incommunicado detention, 10 cases of ill-treatment and 17 cases of threats and intimidation, "(p. 81) Andere nieuws bronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alles behalve vreedzaam is (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022, pp. 10-12, beschikbaar op:

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf). De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst volatiel: "As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with a large-scale humanitarian emergency in the country, UNHCR continues to call on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection. In line with the commitment by UN Member States under the Global Refugee Forum to the equitable sharing of responsibility for international refugee protection, UNHCR also considers that it would not be appropriate to return forcibly nationals or former habitual residents of Afghanistan to countries in the region, since countries such as Iran and Pakistan currently host large numbers of Afghans and have for decades generously hosted the vast majority of the total global number of Afghan refugees » (UNHCR, « Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan » Januari 2022, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>).

Anderzijds, volgens Uw Raad: "4.4.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven wordt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de Taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de Taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport

ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het Taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (ibid, p.9-10)" (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld.

Bovendien vóór de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban – een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan – nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Op 14 februari 2023 heeft de "Cour Nationale du Droit d'Asile" in Frankrijk geconcludeerd dat er in 12 van de 34 Afghaanse provincies sprake is van willekeurig geweld: "13. D'après les indications circonstanciées du rapport « Afghanistan – Country Guidance » établi par l'Agence de l'Union européenne pour l'asile (EUAA) en janvier 2023 sur le fondement d'informations collectées à la date du 31 octobre 2022 (v. p. 124 et suivantes), le conflit armé qui sévit dans les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar Panchir, Parwan et Takhar entraîne une situation de violence aveugle à l'égard des civils, dont l'intensité n'est toutefois pas exceptionnelle. Aucun élément d'information plus récent ne permet d'infirmer une telle appréciation. 14. D'une part, selon ce rapport, la province du Panchir est la plus affectée par cette violence aveugle, laquelle y atteint un niveau qui, sans être exceptionnel, reste élevé. Il en résulte que les autorités chargées de l'asile doivent accorder la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L. 512-1 du code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile, à un demandeur d'asile ayant vocation à se réinstaller dans cette province dès lors qu'apparaissent des éléments propres à sa situation personnelle, de nature à justifier une telle protection. En revanche, un demandeur afghan ayant vocation à rejoindre une autre province n'est, compte tenu de la situation géographique du Panchir, de sa topographie et de

la nature de ses infrastructures routières, pas fondé à soutenir qu'il aurait nécessairement vocation à traverser le Panchir afin de rallier sa propre province de réinstallation et ne saurait, en principe, être protégé du fait des éventuels risques qu'il courrait en cas de traversée du Panchir. 15. D'autre part, il ressort des énonciations du même rapport que la violence aveugle que subissent les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan et Takhar n'atteint pas un niveau élevé, qu'une part significative des victimes civiles de cette violence résulte, dans ces provinces, d'attaques ciblées et que, dans ce contexte, un niveau élevé d'éléments individuels est requis pour justifier les besoins de protection subsidiaire. Il s'ensuit que la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L.

512-1 précité, ne peut être accordée à un demandeur d'asile ayant vocation à s'y réinstaller qu'en présence d'éléments caractérisant un risque accru d'être exposé aux conséquences de cette violence aveugle, tels qu'une situation de handicap ou une activité professionnelle spécifique\Crda, 14 februari 2023, n° 22023959, C+, beschikbaar op :

<http://www.cnda.fr/content/download/211604/2022596/version/1/file/22023959.pdf>).

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vast gesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet.”

2.3.2. De verwerende partij legt op 17 mei 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te zullen worden gedood. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna “NPO”), p. 3). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (NPO, p. 29). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen

tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij veel stress ervaart door nachtwerk en pendelen, en zes à zeven dagen niet heeft geslapen (NPO, p. 12). De *protection officer* herhaalde dat verzoeker een pauze kan vragen indien nodig (NPO, p. 13). Het CGVS motiveert in de beslissing dat er geen zwaarwegende redenen zijn om aan te nemen dat stress en slaapttekort de deelname aan de procedure bemoeilijkten. Het persoonlijk onderhoud toont aan dat verzoeker de vragen begreep en correct beantwoordde (NPO, p. 1-30). Verzoeker en zijn advocaat maken geen verdere opmerkingen over mentale problemen of de procedure (NPO, p. 29). Na het onderhoud worden geen verdere problemen gemeld of notities opgevraagd.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

(i) Verzoeker verklaarde tijdens zijn onderhoud met het CGVS dat de taliban regelmatig wapens in het dorp lieten bewaren zonder gevaar (CGVS, p. 22-24). Hij kon echter niet aannemelijk maken waarom hij de taliban bij de overheid verklikte, gezien zijn eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie. Verzoeker gaf aan dat de taliban geen wraak namen op dorpelingen die samenwerkten met de overheid, maar later gaf hij aan dat ze wel degelijk straffen uitdeelden (CGVS, p. 17-19). Hij wist dat de taliban hem zouden vinden als hij iets met de wapens deed (CGVS, p. 23). Verzoeker verklaarde dat hij de overheid informeerde omdat hij hoopte dat ze de wapens en de taliban zouden oppakken en meer vrede zouden brengen (CGVS, p. 26), maar leverde geen concrete redenen om te vermoeden dat dit die dag anders zou zijn. Zijn verklaringen over de timing en redenen voor het verklikken van de taliban waren tegenstrijdig en onlogisch (CGVS, p. 24-26).

(ii) Verzoeker kon zijn voorzorgsmaatregelen bij de verklikking niet overtuigend uitleggen. Hij vroeg geen bescherming aan de politie, ondanks dat hij herhaaldelijk angst aangaf (CGVS, p. 22-26). Verzoeker was bang dat zijn huis zou worden vernietigd en zijn familie vermoord tijdens zijn 72 uur durende detentie (CGVS, p. 27). Hoewel hij zichzelf verstopte bij zijn oom in Olat Mina, waarschuwde hij zijn familie niet vooraf (CGVS, p. 28). Hij gaf ook aan geen idee te hebben of zijn huis bescherming kreeg van de politie (CGVS, p. 27). Dit gebrek aan voorzorgsmaatregelen, ondanks zijn angst, maakt zijn verklaringen ongeloofwaardig.

(iii) Verzoekers verklaringen over de verklikking en de reactie van de politie zijn onaannemelijk. Hij stelde dat hij de politie informeerde over de achtergelaten wapens en zijn adres gaf, waarop de politie alleen enkele vragen stelde over zijn identiteit en de informatie (CGVS, p. 26). Verzoeker beweerde dat de politie hem direct geloofde, zonder verder onderzoek naar mogelijke banden met de taliban (CGVS, p. 26). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat de politie zomaar iemand vertrouwt uit een regio met sterke talibanaanwezigheid. Verzoeker verklaarde dat hij na de operatie 72 uur werd vastgehouden voor bescherming tegen de taliban, maar werd uiteindelijk vrijgelaten door tussenkomst van dorpsouderen en zijn ooms (CGVS, p. 11, 27).

Documenten tonen aan dat deze tussenkomst nodig was om hem uit de gevangenis te krijgen, wat de aanname ondermijnt dat zijn detentie een beschermingsmaatregel was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder aangetast.

(iv) Verzoekers verklaringen over dreigbrieven van de taliban zijn onaannemelijk. Het late opwerpen van deze dreigbrieven tast de geloofwaardigheid aan. Verzoeker vermeldde de brieven pas tijdens zijn vrij relaas (CGVS, p. 19). Hij zag de brieven naar eigen zeggen pas een jaar na aankomst in België (CGVS, p. 20-21). Zijn oom, die hem hielp vluchten, had hem niet verteld over de brieven, wat vreemd is gezien de dreiging (CGVS, p. 21, 28). Verzoeker vroeg zijn oom pas om bewijzen na het interview bij de DVZ, wat de authenticiteit van de documenten in twijfel trekt. Het is algemeen bekend dat Afghaanse documenten, inclusief niet-officiële zoals dreigbrieven, gemakkelijk vervalst kunnen worden. Dit vermindert de bewijswaarde van deze documenten. Verzoeker noemde de dreigbrieven niet bij zijn interview op de DVZ, ondanks dat hij andere opmerkingen maakte (CGVS, p. 4, 21). Dit roept verdere vragen op over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

(v) Verzoekers verklaringen over de huisbezoeken van de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan zijn onaannemelijk. Aanvankelijk meldde hij alleen dat er niemand is om voor zijn familie te zorgen en dat zijn moeder ziek is (CGVS, p. 12). Toen expliciet gevraagd werd of zijn familie problemen had met de taliban, verklaarde hij dat de taliban zijn oom lastigvielen en hun gronden hadden afgepakt (CGVS, p. 13). Hij kon echter geen precieze informatie geven over de frequentie of tijdstippen van de bezoeken en verwees steeds naar een incident voor zijn vertrek (CGVS, p. 13). Verzoeker gaf aan dat hij zijn oom geen verdere informatie had gevraagd, wat bevreemdend is en de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven verder aantast. Hij meldde deze huisbezoeken niet bij de DVZ, hoewel hij de kans had om extra informatie toe te voegen (CGVS, p. 4, 13). Het is bijzonder onaannemelijk dat verzoeker deze belangrijke incidenten niet als relevant

herkende en pas opbracht nadat hem tweemaal werd gevraagd naar problemen sinds zijn vertrek. Zijn gebrek aan interesse om meer informatie te verkrijgen en het laattijdig melden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder.

(vi) Verzoekers verklaringen over zijn broer S. en diens vertrek uit Afghanistan wekken eveneens twijfels over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Aanvankelijk gaf verzoeker aan dat zijn hele familie nog in Afghanistan woonde (CGVS, p. 8). Later verklaarde hij dat zijn broer Afghanistan na de machtsovername door de taliban had verlaten en nu in Turkije verblijft (CGVS, p. 10). Verzoeker gaf een vage verklaring die de tegenstrijdigheid niet opheft: *"Familie is moeder, vader, broers en zussen, dus mijn broer is in TR, de rest in AFG"* (CGVS, p. 10).

(vii) Toen hem werd gevraagd waarom zijn broer vertrokken was, verklaarde verzoeker dat de taliban hem niet wilden sparen, maar gaf geen specifieke details over de problemen van zijn broer (CGVS, p. 11). Verzoeker vroeg zijn oom niet om meer informatie en verklaarde niets te weten over de manier waarop zijn broer gevlucht zou zijn (CGVS, p. 12). Hij gaf aan dat hij door stress deze informatie niet had vermeld tijdens zijn interview bij de DVZ (CGVS, p. 12). Deze desinteresse in het vertrek en vluchtmotief van zijn broer, die volgens verzoeker om dezelfde redenen als hijzelf vertrok, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn eigen vluchtmotieven verder.

(viii) Verder wekken tegenstrijdige verklaringen over verzoekers vlucht uit Afghanistan vragen over zijn geloofwaardigheid. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij zijn reis zelf had geregeld en betaald door zijn winkel te verkopen en met geld van zijn familie (Verklaring DVZ, p. 11, vraag 31). Bij het CGVS stelde hij echter dat zijn maternale oom alles had geregeld en betaald, met hulp van een andere oom (CGVS, p. 28). Toen hij werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende hij zijn eerdere verklaring (CGVS, p. 28). Het simpelweg ontkennen van tegenstrijdige verklaringen volstaat niet om de geloofwaardigheid te herstellen.

(ix) De overige documenten kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet veranderen. De taskara's van verzoeker en zijn vader, het paspoort en de Proof of Registration-kaarten tonen slechts hun nationaliteit, herkomst en identiteit aan, wat niet betwist wordt door het CGVS. De foto van verzoeker in zijn winkel toont hoogstens aan dat hij mogelijk een winkel had in Afghanistan, maar zegt niets over eventuele problemen die hij daar zou hebben gehad.

(x) De dreigbrieven ondersteunen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet, zoals eerder aangegeven. De originele documenten van de overheid zijn op zichzelf onvoldoende om de geloofwaardigheid te ondersteunen.

De garantiebrief van de ouderen toont alleen dat verzoeker werd vastgehouden omdat hij wapens voor de taliban bewaarde, en niet dat hij de taliban had verklikt, wat verzoeker aanhaalt als reden voor zijn vlucht. Het document waarin verzoeker zijn problemen uiteenzet en bescherming vraagt, is gebaseerd op zijn eigen verklaringen en heeft geen objectieve bewijswaarde. Het is bekend dat Afgaanse documenten, inclusief niet-officiële zoals dreigbrieven, gemakkelijk vervalst kunnen worden. De bewijswaarde van dergelijke documenten is bijzonder relatief en volstaat niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Verzoeker voert aan dat hij een laag opleidingsniveau heeft en betoogt dat er een soepele analyse moet worden gemaakt van zijn verklaringen. Hij voert aan dat wat betreft het feit dat hij niet kon uitleggen waarom hij op de dag van het incident besliste om de politie te bellen en dit niet aan de familie had gemeld opdat deze zich in veiligheid zouden kunnen brengen, geen rekening werd gehouden met de tijdelijkheid en de snelheid van de gebeurtenissen die verzoeker deden vertrekken. Verzoeker geeft aan dat hij in feite werd gedreven door angst (NPO, p. 22, 23 en 25). Omwille van zijn lage opleidingsniveau was het niet gemakkelijk om dit uit te leggen.

Met betrekking tot de reden waarom hij de taliban heeft verklikt, voert verzoeker aan dat hij verklaarde dat de overheid wel degelijk operaties uitvoerde wanneer zij informatie van een dorpeling ontving (NPO p. 16). In de periode voor zijn vertrek voerde de overheid meerdere operaties uit. Sommige huiszoekingen waren wel succesvol en op tien minuten wandelafstand was er een controlepost van de overheid. Verzoeker betoogt aldus dat er wel degelijk een reële kans was dat de overheid succesvol optrad tegen de taliban. Aansluitend voert hij aan dat de mensen in het dorp bang waren voor zowel de taliban als voor de regering, indien zij werden beschuldigd van collaboratie met de taliban. Hij meent dat het motief met betrekking tot de risico-inschatting dan ook niet correct is. Hij verklaarde aanvankelijk dat hij niet wist wat de reactie was van de taliban in geval van verklikking, daarna verklaarde hij dat de taliban inderdaad soms wraakacties uitvoerden. Toen hij besloot de politie te bellen gaf hij er de voorkeur aan zich tegen de regering te beschermen boven het risico door de taliban te worden beschuldigd. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid over het tijdstip waarop de taliban terug de winkel binnenkwamen om de wapens te halen, voert verzoeker aan dat er geen vragen werden gesteld om de tegenstrijdigheid uit te klaren, zoals nochtans vereist door artikel 17 § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeker betoogt ook dat toen hij besloot om de

politie te bellen, dat niet was omdat hij meer tijd had, maar omdat hij bang was en wilde dat ze werden opgepakt. Hij meent dan ook dat er geen tegenstrijdigheid is.

Waar verzoeker aanvoert dat rekening moet worden gehouden met zijn laag opleidingsniveau, merkt de Raad op dat de motieven waarbij zijn verzoek om internationale bescherming worden beoordeeld, een geheel vormen. Er dient daarbij rekening te worden met het profiel en de scholing van verzoeker. Evenwel betekent dit niet dat, zeker wat betreft gebeurtenissen die de verzoeker persoonlijk heeft beleefd, deze verklaringen niet langer kunnen worden beoordeeld op hun consistentie, mate van detaillering en specificiteit en aannemelijkheid.

Met betrekking tot (i) de redenen waarom verzoeker plots toch besloot de politie te verwittigen, merkt de Raad op dat het hier een eerste overweging betreft, waarbij het CGVS heeft vastgesteld dat volgens verzoekers verklaringen de taliban de volledige controle hadden over het dorp (NPO, p. 16) en openlijk conflict vermeed met de overheid (NPO, p. 16-17). Uit verzoekers verklaringen bleek dat de taliban er vertrouwen in hadden dat ze niet zouden worden verraden, waardoor ze weinig actief waren tegen de dorpelingen. Verzoeker verklaart dat dat hij zowel van de overheid als van de taliban schrik had, maar dit doet geen afbreuk aan de context van zijn relaas, waaruit blijkt dat er weinig reden was om aan te nemen dat de overheid tegen de taliban zou optreden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met de timing van de terugkeer van de taliban in zijn winkel, merkt de Raad op dat, deze bepaling voorschrijft dat verzoeker moet worden uitgenodigd uitleg te geven indien tijdens het gehoor tegenstrijdigheden worden vastgesteld. De bepaling voorziet geen sanctie. Voorts verbiedt deze bepaling niet dat tegenstrijdigheden worden vastgesteld na afloop van het verhoor. Verzoeker heeft naar aanleiding van het huidige beroep ook de mogelijkheid om een verklaring te geven voor de in de bestreden beslissing weergegeven tegenstrijdigheid, hetgeen hij nalaat.

Met betrekking tot het gebrek aan voorzorgsmaatregelen toen hij besloot aangifte te doen(ii), betoogt verzoeker dat hij impulsief heeft gehandeld, "*in het heetst van de strijd*". De Raad merkt op dat deze verklaring weinig aannemelijk is. Verzoeker verklaarde immers dat het achterlaten van wapens in zijn winkel vaak gebeurde (NPO, p. 22-23), zodat in alle redelijkheid kan worden verondersteld dat verzoeker de gelegenheid heeft gehad om hierover na te denken en dan ook de tijd had om voorzorgsmaatregelen te nemen tegen eventuele represailles, indien hij daadwerkelijk van plan was aangifte te doen. Waar verzoeker aanvoert dat hij de vraag niet goed heeft begrepen, merkt de Raad op dat de vraag onmiddellijk wordt verduidelijkt (NPO, p. 24). Er blijkt niet dat verzoeker de vraag daarop slecht heeft begrepen. Er blijkt niet dat verzoeker voorzorgsmaatregelen nam. In het verzoekschrift duidt verzoeker ook niet verder dat hij alsnog voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen. De Raad acht het wel degelijk pertinent vast te stellen dat verzoeker zijn familie niet verwittigde en ook niet wist of zijn huis politiebescherming kreeg (NPO, p. 27).

Met betrekking tot de reactie van de politie voert verzoeker aan dat hij er in zijn verklaring erop wees dat de politie vaak informatie kreeg van andere dorpsbewoners (NPO, p. 16-19) en dat de politie in grote getale kwam, voor het geval dat verzoekers melding een valstrik zou zijn.

De Raad merkt op dat de politie geen onderzoek voerde naar de betrouwbaarheid van de informatie of de banden van verzoeker met de taliban en onmiddellijk een actie opzette. Het feit dat de politie omwille van een melding van wapens, een grote actie opzette, sluit niet uit dat nog steeds een hinderlaag mogelijk was en dat de politie grote verliezen zou lijden. De Raad acht het wel degelijk opmerkelijk dat de politie onmiddellijk een grote operatie opzette zonder eerst een aantal voor de hand liggende onderzoeken te verrichten, te meer de regio er voor bekend stond dat er veel steun voor de taliban was. Het enkele feit dat verzoeker verklaarde dat dit geregeld gebeurde, wijzigt deze vaststelling niet. Met betrekking tot het feit dat verzoeker beweerde dat hij na de operatie 73 uur werd vastgehouden als beschermingsmaatregel, is het wel degelijk pertinent te wijzen dat uit de documenten blijkt dat de dorpsoudsten intervenieerden om verzoeker vrij te laten, hetgeen aangeeft dat het gaat om een echte gevangenschap van verzoeker (NPO, p. 11, 27). Verzoekers bewering dat het een gewoonte was in het dorp dat de dorpsoudsten een brief schreven bij overdracht van een gevangene, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het vreemd is dat er een brief werd opgesteld waarin sprake is van een tussenkomst om hem uit de gevangenis te halen, indien het enkel om een beschermingsmaatregel ging.

Met betrekking tot het motief dat hij de dreigbrieven pas op het CGVS vermeldde tijdens het vrij relaas (NPO, p. 19), voert verzoeker aan dat hij dit niet vertelde bij de DVZ omdat hij meende dat het onderhoud bij het CGVS het moment was om het verhaal in detail te vertellen. Er werd bij de DVZ ook gevraagd een korte samenvatting te geven van de redenen voor het vertrek uit het land, reden waarom hij de gebeurtenissen van na zijn vertrek niet eerder heeft vermeld. Hij zou op dat ogenblik niet op de hoogte zijn geweest van de dreigbrief. De Raad merkt op dat de "*vragenlijst DVZ*", door verzoeker ingevuld op 19 oktober 2021, polst naar de "*vrees of het risico bij terugkeer*". Er wordt dus niet louter gevraagd naar de reden voor het verlaten van het land van herkomst. Bovendien blijkt niet dat de verklaringen extreem kort zijn, en werden er bijkomende vragen gesteld, onder meer of verzoeker documenten heeft. Deze verklaringen werden aan verzoeker voorgelezen. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd verzoeker gevraagd of hij alles had kunnen zeggen (NPO, p. 4) en of hij opmerkingen had over het interview bij de DVZ.

Vervolgens werden ook de documenten die verzoeker had overlopen en besproken. Er werd daarbij gevraagd naar andere documenten (NPO, p. 5-6). Verzoeker verklaarde dat dat alles was. Later in het persoonlijk onderhoud toont verzoeker de brief (NPO, p. 21). Verzoeker verklaarde dat hij de dreigbrief pas heeft ontvangen een maand na het interview op de DVZ (NPO, p. 21). Verzoeker verklaarde dat zijn oom de brief ontving op de avond dat de taliban verzoekers vader meenamen. Op de vraag waarom verzoekers oom hem die brief niet eerder toonde, kan verzoeker niet antwoorden; hij heeft het zijn oom ook niet gevraagd. De Raad acht het wel degelijk opmerkelijk dat verzoeker kennis had van de dreigbrief van de taliban en dat deze brief pas opduikt nadat verzoeker zijn oom via Whatsapp verklaarde dat hem bij de DVZ werd gevraagd om bewijzen van de verklaarde vervolgingsfeiten. Dit tast de bewijskracht van het document aan.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de vraagstelling blijkt dat hij zich ongemakkelijk voelde op het interview, merkt de Raad op dat er een medewerkingsplicht is. Verzoeker meent dat dit ongemak blijkt uit zijn verklaring dat hij niet wist wat hij moest zeggen op de vraag waarom hij zijn oom niet vroeg waarom deze hem niet had geïnformeerd over de dreigbrieven. Dit is echter slechts een interpretatie door verzoeker. Andere interpretaties zijn even goed mogelijk. Zo is het ook mogelijk dat verzoeker geen antwoord heeft op deze vraag omdat het bewijs van de dreigbrief *post factum* werd geleverd en mogelijk werd gefabriceerd. Verzoeker verklaart dat zijn oom hem niet veel informatie gaf. De Raad herinnert er aan dat een verzoeker om internationale bescherming een medewerkingsplicht heeft. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan een keer per maand te bellen met familie in Afghanistan. Verzoeker beschikte dan ook over de mogelijkheid om zich te laten informeren. Van een asielzoeker kan ook worden verwacht dat hij een ernstige inspanning doet en tracht de nodige informatie ter onderbouwing van zijn aanvraag te verzamelen en over te maken.

In dit verband wijst de Raad er op dat verzoeker over het wedervaren van zijn familie in Afghanistan aanvankelijk alleen verklaarde dat er niemand is om voor zijn familie te zorgen en dat zijn moeder ziek is (NPO, p. 12). Pas toen expliciet gevraagd werd of zijn familie problemen had met de taliban, verklaarde hij dat de taliban zijn oom lastigvielen en hun gronden hadden afgepakt (NPO, p. 13). Hij vroeg zijn oom niet om verdere informatie, wat bevreemdend is en de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven verder aantast. De Raad bevestigt dat het niet aannemelijk dat verzoeker deze belangrijke incidenten niet als relevant herkende en pas opricht nadat hem tweemaal werd gevraagd naar problemen sinds zijn vertrek.

Waar verzoeker verklaart dat hij de vraag over zijn familie in Afghanistan, verkeerd heeft begrepen, is deze verklaring niet van aard de tegenstrijdigheid te verklaren. Verzoeker verklaarde inderdaad dat heel zijn familie "nu" in Afghanistan verblijft (NPO, p. 8), om wat later te verklaren dat zijn broer in Turkije verblijft (NPO, p. 10). Verzoeker kon ook geen duiding geven over de problemen die zijn broer zou hebben gehad. Met betrekking tot de financiering van zijn reis merkt de Raad op dat verzoeker bij de DVZ (vragenlijst, nr. 31) verklaarde dat hij dit financierde met de verkoop van zijn winkel en hulp van de familie. De tegenstrijdigheid wordt dan ook niet weerhouden.

De Raad is, gelet op hogerstaande bespreking, van oordeel dat verzoeker onvoldoende bewijskrachtige elementen aanbrengt om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Met betrekking tot de vraag of hem het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, vereist artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, daartoe dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is te dezen niet het geval. Verzoekers verklaringen over de situatie in het dorp zijn weinig consistent en zijn antwoorden, wanneer meer concrete details gevraagd wordt, vaak ontwijkend, onduidelijk en nietszeggend. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet

worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdrijvingen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen

ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF. UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Uit de elementen van het administratief dossier en uit het betoog van verzoeker komen geen bijzondere persoonlijke omstandigheden naar voren waaruit blijkt dat verzoeker een hoger risico zou lopen bij terugkeer.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT